

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 59.

Onder roode vlag.

10 cents.
België 25 cent.

„Hier is het Japansche plan tot den aanval!“ Met deze woorden overhandigde John Raffles den Russischen generaal een blad papier.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

ONDER DE ROODE VLAG.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het litteeken.

„Je hebt mij al lang beloofd, mij eens te zullen vertellen, hoe je aan het litteeken op je voorhoofd bent gekomen”, sprak Charly Brand tot zijn vriend Edward Lister, toen zij op een kouden November-avond bij den haard in de studeerkamer zaten.

„Dit litteeken hier onder het haar?” vroeg zijn vriend, terwijl hij er met de hand over streek. „Dat is een herinnering aan den tijd, dien ik niet gaarne nog eens zou willen doorleven.”

„Je maakt mij nieuwsgierig, Edward”, sprak zijn secretaris vol belangstelling.

Lord Lister leunde in zijn clubfauteuil achterover en staarde in den brandenden haard.

De sombere uitdrukking van zijn gelaat verried Charly Brand, die hem nauwlettend gadesloeg, dat zijn vriend aan droevige dingen dacht.

Eindelijk maakte de Groote Onbekende een energieke beweging, alsof hij de treurige gedachten van zich af wilde schudden. Hij stak een sigaret aan en, nadat hij den fijnen damp had uitgeblazen, sprak hij:

„In dien tijd dacht ik nog niet aan politie-inspecteur Baxter, toen voerde ik nog geen strijd tegen de voorname schurken, maar ik had wel, evenals nu, de dringende behoefte om de zwakken bij te staan. —

Het was de oorlog tusschen Rusland en Japan, die mij tegen de Japanneezen partij deed kiezen, omdat zij op listige, oneerlijke manier het volkenrecht schonden en een der verschrikkelijkste oorlogen uitlokten. —

Zooals ik zei, ik was hun tegenstander en daar ik mijn ontslag had genomen uit het leger van Hare Majesteit, kon niets mij beletten, dienst te nemen als zee-officier aan boord van een Amerikaanschen blokkadebreker, om zodoende op mijn eigen houtje oorlog te voeren tegen Japan.”

„Van alles wat je mij daar vertelt, wist ik niets”, riep zijn vriend verbaasd uit.

„Ik spreek er ook niet gaarne over”, vervolgde Lord Lister, „want het zijn vreeselijke herinneringen, welke dit verhaal mij weer voor den geest roept.

Maar — daar wij vanavond niets anders te doen hebben, wil ik je vertellen, hoe ik alleen Japan meer schade toebracht dan de geheele Russische vloot. —

Het was een even ijskoude winternacht als heden, toen ik mij onder den naam van een zekeren luitenant Wood aan boord van de „Alaska”, onder bevel van kapitein Ryerson, liet aanmonsteren.

Je weet, dat ik er niet van houd, van mijzelf te vertellen, daarom zal ik in mijn verhaal voortdurend den

naam Wood gebruiken in plaats van mijn eigen. Luister dus, mijn jongen, en bereid je zenuwen voor op spannende momenten.

Ik voer je langs een weg door de hel, denk daaraan!"

De verteller ging op zijn gemak in de zachte kussens zitten, staarde een oogenblik in de vlammen van het haardvuur en vervolgde toen:

„Een zware zeedamp omhulde als een monsterachtige lijkwade stad en vesting Port Arthur, zoodat zelfs de hoogst gelegen bolwerken van de kustvesting niet te onderscheiden waren.

Reeds twee dagen lang hingen de ondoordringbare sluiers over de kampplaats van menschelijke hartstochten, alsof zij deze afschuwelijke moordpartij voor de oogen der wereld wilden verbergen.

Des te rijker scheen de oogst te zijn van den mageren man met de zeis.

Reusachtige zoeklichten wierpen hun witten schijn over het uitgestrekte slagveld, opdat de onverzadelijke moordlust bevredigd kon worden.

Als breede zilveren streepen schenen de bleeke lichtbundels door de nevelen heen en hulden den omtrek in een vage schemering.

Honderden aasgieren werden door hen opgeschrikt; zij vlogen langzaam op om zich op een beschut plekje aan den welvoorzienen disch weer neer te laten.

Door de talrijke branden, die de Japansche granaten dag en nacht veroorzaakten, waren de nevelen boven de ongelukkige stad bloedrood gekleurd.

Zij maakten, dat de Japanners een zeker doel hadden om er hun geschut op te richten.

Onophoudelijk vlogen de kogels in den omtrek der forten en der aangrenzende haven, terwijl de verdedigers niets anders konden doen dan nauwkeurig op te letten, om te rechter tijd den storm der Japanneezen te kunnen afweren.

Dit wachten op den dood was afschuwelijker dan de zekerheid, hem voor zich te hebben.

En hij kwam.

Als een over den grond sluipende reuzenrups naderden de Japanners het Oostelijke fort tot op een afstand van 1000 meter.

Daar bevonden zij zich tegenover reusachtige heiningen van stekeldraad, dat, aan ijzeren palen bevestigd, zoo kunstig door elkaar gevlochten was, dat het een ondoordringbaar net vormde.

Een oogenblik aarzelden de lange colonnes.

De officieren kwamen bijeen om te beraadslagen, daarna klonk het:

„Vrijwilligers aantreden!"

Bij dozijnen kwamen zij uit de gelederen, om als eerste slachtoffers den dood te vinden.

Met hun bijlen en geweren slopen zij naar de haag van stekeldraad om een opening te maken.

Doch nauwelijks raakte de eerste het netwerk van draad aan, of een gesis werd vernomen. Op hetzelfde oogenblik vertoonde zich een blauwachtige vlam en de ongelukkige viel op den grond neer, gedood door een electrischen stroom.

Met ontzetting keken de anderen naar den doode.

Doch opnieuw commandeerden de officieren:

„Voorwaarts!"

De soldaten drongen vooruit. Zij vielen bij dozijnen, als motten in de vlam eener kaars, in het duivelsche, onherroepelijk doodende vlechtwerk.

Achter hen dringen weer anderen voorwaarts, gecommandeerd door hun meerderen.

Honderden vallen, verbranden en vormen ontzettende, langzaam verkolende brandstapels.

En steeds meer van hun kameraden komen aangerukt om hun lot te deelen. — — —"

TWEEDE HOOFDSTUK

De Blokkadebreker.

De Groote Onbekende zweeg een oogenblik en keek naar zijn vriend, die vol spanning naar zijn verhaal had geluisterd.

Met een handbeweging legde Raffles hem het zwijgen op en sprak:

„Dat was de inleiding, beste Charly. Ik zal mijn verhaal vervolgen. —

Een dichte sneeuwjacht hulde ook de oppervlakte van de Gele Zee in een bijna ondoordringbaren sluier, zoodat het groote Amerikaansche stoomschip slechts een vierde van zijn gewone snelheid had.

Tevergeefs trachtten de zoeklichten van het groote schip zich een lichtweg te banen door de nevelen heen.

Onophoudelijk gierden de stoomfluiten door den stillen nacht, terwijl de scheepsklokken dit geluid met korte, scherpe slagen begeleidden. —

Op de commandobrug van het schip stonden de kapitein der „Alaska”, Mr. Ryerson, en ik.

Wij maakten gebruik van nachtkijkers en tuurden vooral naar stuurboord, waarvoor eenige minuten, ondanks het noodweer, de groene lichten van een onbekend schip zichtbaar waren geworden. —

De Amerikaan bevond zich op weg van San Francisco naar Port Arthur, of, wanneer de landing ten gevolge van de Japansche blokkade onmogelijk mocht zijn, naar Wladiwostok, om daar te lossen.

De „Alaska” werd door de Japanneezen gevreesd als een der meest onverschrokken blokkadebrekers.

Reeds tweemaal was het aan het schip, dank zij zijn groote snelheid en goede leiding, gelukt, den belegerden Russen in Port Arthur levensmiddelen en, wat nog gewichtiger was, munitie, ja zelfs geschut te verstrekken.

Het was een ijzeren dubbelschroefstoomboot van 12,000 ton en oorspronkelijk door de scheepsbouwers als een eerste klas kruiser voor een Amerikaansche republiek gebouwd, doch ten gevolge eener revolutie aldaar niet afgeleverd.

Het schip was kort vóór het uitbreken van den oorlog tusschen Japan en Rusland gereed gekomen en door een ondernemende reedersfirma te San Francisco aangekocht, om het gevaarlijke beroep van blokkadebreker uit te oefenen.

Een volledige oorlogsuitrusting maakte de „Alaska” volkomen gelijkwaardig aan elke tweede klas kruiser en de Japanneezen wisten, dat zij door een krijgsvaardige vrachtboot, toebehoorende aan een hun onbekende natie, reeds meer dan een verlies aan schepen en manschappen hadden geleden.

Steeds echter was hun jacht op het vermetele, onbekende schip zonder gevolg gebleven en zij verwenschten vol woede dezen oproetigen oorlogsbodem.

Dit zoozeer gevreesde schip was de „Alaska”. Vol trots stoomde het, nu eens onder Engelsche, dan weer onder Amerikaansche vlag, den Japanneezen voorbij en geen hunner, hoe uitstekend hun spionnagedienst in alle havenplaatsen ook was, voelde eenige aanleiding om in dit oorlogsschip den blokkadebreker te vermoeden.

Van al degenen, die met de „Alaska” in gevecht waren geweest, leefde niemand meer.

De Gele Zee bewaarde het geheim.

Een aantal sagen was, evenals van den Vliegende Hollander, in omloop omtrent het onbekende schip en het was een feit, dat de Japansche torpedo- en kanonneerbooten soms ijveriger naar dit vaartuig zochten dan naar de Russische kruisers.

Het eenige, wat zij van het schip wisten, was, dat het, wanneer het werd aangevallen, een zeldzame vlag vertoonde:

Een bloedroode vlag met een zwart kruis.

Dus een echte zeerooverflag!

De bezetting van het stoomschip bestond vóór het grootste deel uit vroegere bemanning van de Amerikaansche marine.

De officieren, evenals kapitein Ryerson, hadden

bijna allen den Spaansch-Amerikaanschen oorlog meegemaakt en waren zodoende zeer bedreven in het oorlog voeren ter zee.

Mr. Wood, de eerste luitenant van het schip, stond op zekeren dag met zijn kapitein op den uitkijk.

„Ziet gij,” sprak hij tot zijn meerdere, „ik meen daarginds, ondanks de sneeuwvlokken, verscheiden Japanners te ontdekken. Ik denk, dat wij onzen slak-kengang moeten laten varen en een snelheid nemen van 24 knopen!

Ah, kijk eens — kapitein.”

Verscheiden roode en gele vuurpijlen schoten plotseling door de wolken sneeuw en daarna dook een rij bonte lantarens op. De schepen moesten reeds tamelijk dichtbij zijn.

„Vervloekt!” riep Ryerson uit, „de gelen geven ons bevel om te stoppen. Als zij geen hulp noodig hebben, moge de duivel hen halen!

Roep den vlaggenofficier mr. Mc. Kee.”

Eenige oogenblikken later stond de man naast den kapitein.

„Signaal geven: wat wilt gij?” beval Ryerson.

Een rij gekleurde lantarens werd door Mc. Kee samengesteld en ging onmiddellijk de hoogte in.

Ginds verdwenen de lichten, om plaats te maken voor een rij anders geordende lantarens die in de internationale zeetaal beteekenden:

„Wat voor een schip zijt gij? Welke natie? Waarheen gaat gij?”

„Geef antwoord!” beval kapitein Ryerson en hij vervolgde: „Alaska, kruiser, Amerika”.

De laatste vraag: „Waarheen gaat gij?” behoefde hij als oorlogsschip niet te beantwoorden.

Onmiddellijk werd zijn signaal begrepen en even snel beantwoord met het eerste signaal:

„Halt!” Maar nu werd eraan toegevoegd:

„Hebben hulp noodig!”

Kapitein Ryerson lachte kort en gedwongen, spuwde zijn pruim in een grooten boog in het water en sprak tot Mr. Wood:

„Die schurken denken ons Yankees te kunnen bedriegen. Allright, komt maar hier!”

Van de oorlogsschepen naderde nu een kleine boot met flinke slagen het Amerikaansche schip en lag een kwartier later aan stuurboordzijde.

Langs de neergelaten touw ladder klauterde vlug en behendig een Japansch officier naar boven, die met zijn scherpe oogen alles monsterde, wat hij kon overzien.

Maar er was niets, wat hem zou kunnen verbazen.

Zoodra hij het dek van het Amerikaansche schip betrad, bevond hij zich tusschen een dubbele haag salueerende marinesoldaten, werd op militaire wijze door den tweeden officier begroet en naar de commandobrug geleid, waar kapitein Ryerson zich bevond.

Na de gewone begroeting deelde de Japanner zijn wensch mede:

„Wij hebben uw hulp noodig, kapitein. Wij verloren in onze afdeeling bij een der laatste gevechten met de Russen een torpedoboot met onzen bevelhebber. De lieden, die wij op de tweede boot hebben, zijn ongeoefend in Tokio aan boord gekomen en zijn niet voldoende op de hoogte van de behandeling der torpedo's.

Het is voor ons noodig, dat wij hulp krijgen om onze torpedoboot ter verdediging gereed te houden, daar wij elk oogenblik opnieuw door de Russen kunnen worden aangevallen.

Wij zijn genegen om elk bedrag te betalen, dat gij verlangt, als gij ons een uwer officieren van de torpedo-afdeeling voor dit doel voor eenige uren wilt zenden, zoodat onze lieden door hem nauwkeurig onderrecht kunnen worden.”

„Mijnheer,” stooft kapitein Ryerson op, „zijt gij door den duivel bezeten? Zal ik u overboord laten gooien? Vervloekt, dat is brutaal!”

„Zeer goed,” antwoordde de Japannees, „maar wij verplichten ons op ons eerewoord tot de strengste stilzwijgendheid.”

„Wat vindt gij ervan, Mr. Wood?” vroeg de kapitein plotseling.

„Wel, ik zou de zaak ondernemen,” antwoordde deze, „ik geloof wel, dat wij het kunnen wagen.”

„Goed,” sprak Ryerson nu tot den Japannees. „Ik geef mijn eersten officier, Mr. Wood, een verlof van zes uur om u te bezoeken.

Op uw aanbod kan en mag ik niet ingaan, officier! Dat moet gij particulier met dezen heer afhandelen. Goeden morgen!”

Zonder verder een woord te zeggen, weerklonk nu zijn bevel naar het voordek:

„Anker neer!”

Ratelend gleden de zware ijzeren kettingen met het anker naar beneden.

Eenige oogenblikken later verliet Mr. Wood in de boot van den Japanner het stoomschip. Hem vergezelden eenige lieden, waaronder een oude, ervaren bootsmaat, die met hem gedurende het laatste jaar op

dezelfde torpedoboot had gediend en een jongere, eveneens goed geschoolde torpedomatroos.

„Ik ben er verbaasd over, dat bij u manschappen op torpedo's worden uitgezonden, zonder op de hoogte te zijn,” sprak Mr. Wood tot den Japannees.

Deze antwoordde met een glimlachje:

„Wel, Sir, dat is de oorlog! Zonder het ongeluk van gisteren zouden de lieden nu bepaald wel weten, wat zij moeten doen!”

„Merkwaardige mensen!” dacht Mr. Wood bij zich zelf, „zij behandelen de moeilijkste zaken zoo onverschillig, alsof het een borrel betrof.”

De oude bootsmaat Finnegan, die dichtbij zijn luitenant

zat, zei in zijn Iersch dialect, zoodat de Japanner het niet verstond:

„Crazy!” (dat wil zeggen: „stapelgek”) — daarop nam hij zonder dat Mr. Wood het merkte, een flinken slok whisky uit een groote flesch, verborg die weer onder zijn flanelle blouse en nam een nieuwe pruim.

Mr. Wood, die den whisky-reuk bemerkte en Finnegan's zwakke zijde kende, dreigde hem met de woorden:

„Finnegan, als ik je dronken mee terug moet nemen, krijg je drie dagen! Denk daaraan!”

Finnegan kneep zijn kleine oogjes dicht en mompelde iets in zijn grijzen stoppelbaard, wat hij zelf niet verstond.

DERDE HOOFDSTUK.

De drankflesch in de laadbuis van de torpedo.

De oude Finnegan was de ervarenste en voorzichtigste zeeman op een torpedoboot, zoodra hij een zekere hoeveelheid whisky op had, daarentegen absoluut onbruikbaar in volkomen beschonken of nuchteren toestand.

Luitenant Wood kende hem al sinds jaren en hij waarschuwde hem nogmaals met zachte woorden, opdat de Japannees hem niet zou kunnen verstaan. Hij sprak:

„Finnegan, ouwe, wees voorzichtig en speel niet met de eer van een Amerikaansch marinesoldaat tegenover deze gele duivels. Onthoud dat!”

Finnegan knikte, verzekerde dat hij zijn best zou doen om den raad van zijn meerdere op te volgen en antwoordde:

„Luit'nant, ik heb maar een mondjevol van de lading meegenomen.”

„Alright! Wees voorzichtig!”

Het vaartuig lag nu naast de Japansche torpedo stil en eenige minuten later stond Mr. Wood te midden der bemanning van het schip, welke allen met nieuwsgierige blikken naar zijn handgrepen en bewegingen keken.

Luitenant Wood had voorloopig geen tijd, zich om

Finnegan te bekommeren; deze was in de schemering op het schip verdwenen.

Eerst toen de torpedo gereed was om te kunnen schieten en de Japanners goed onderricht waren in de wijze waarop zij moesten afvuren deed een der officieren de mededeeling dat Finnegan vriendschap had gesloten met den hofmeester en zich uit diens hut had verwijderd met een groote vijfliterflesch alcohol.

Hij moest zich daarmede in een der donkere hoekjes van de boot hebben genesteld.

Een vloek ontsnapte aan de lippen van luitenant Wood en hij begon dadelijk naar Finnegan te zoeken. Eindelijk vond hij hem op het achterdek.

„Waar is de flesch?” riep de officier hem toe.

„Heb geen flesch, Sir!” antwoordde Finnegan en probeerde waggelend een militaire houding aan te nemen.

„Leugenaar! Men heeft je gezien. Waar is de flesch?”

„Was niet zoo erg, luit'nant en ik heb de boel al op, Sir!”

„Ben je gek, Finnegan? Vijf liter!”

„Was niet zoo veel, luitnant.”

„Mijn hemel, je stinkt naar alcohol als een jenever-

fabriek. Blijf op een afstand van iedereen. Als wij terug zijn, maak ik rapport. Komt hier, mannen!" riep hij nu tot de Japanners, „laat ons nu dit andere kanon laden! Neemt een torpedo op!"

Spoedig gehoorzaamden de Japanners en volvoerden de manoeuvre met bewonderenswaardige handigheid.

Mr. Wood opende het sluitstuk en beval:

„De torpedo er in!"

Deze gleed vooruit in de lange cilindervormige opening, maar bleef plotseling vastzitten.

„Stop!" riep Wood, „er uit met de torpedo, in den cilinder is iets niet in orde!"

De Japanners gehoorzaamden en Mr. Wood streek een lucifer aan en keek in den cilinder.

Maar hoe hij zich ook inspande om iets te ontdekken, er was niets te vinden.

De wanden waren glimmend blank.

„Er moet iets niet in den haak zijn met de torpedo! Laat ons eens kijken!"

De luitenant onderzocht alles, maar de ervaren torpedo-officier kon niets ontdekken.

„Misschien ligt het aan het T-ijzer aan de spits? Nu — vooruit mannen, probeert het nog eens!"

De Japanners haastten zich om het bevel uit te voeren, toen — signaalfluiten — gewerschoten weerklonken — — —

„De Russen!" riep een der matrozen.

„In onze boot; Finnegan, mannen! Dat is niet onze oorlog!" riep Wood en baande zich met twee zijner lieden een weg naar het dek.

„Finnegan ontbreekt!" riep een der matrozen.

„Voor den duivel, kom!" riep Wood en hij sprong in de boot, gevolgd door zijn manschappen.

Er was geen tijd meer om terug te keeren, om Finnegan te zoeken.

De breede zoeklichten van Russische oorlogsschepen wierpen hun stralenbundels op de Japansche torpedo-boot en een hagel van kogels viel rondom in het water.

„Vervloekt!" bromde luitenant Wood, „voorwaarts mannen — roeit uit alle macht of wij zijn verloren!"

Jammer, dat ik de torpedo niet in orde heb gekregen. Ik ben benieuwd, wat er niet in den haak was," mompelde hij binnensmonds, terwijl zijn mannen de boot uit de gevaarlijke nabijheid van den Russischen kruiser brachten.

Een goed geoefend en ervaren torpedoluitenant moet geen zenuwen hebben en zoo was het ook met Mr. Wood. — Hij dacht, terwijl de kogels van alle kanten om zijn boot heen vloegen, alleen aan het niet opgehel-

derde geval met de Whitehead-torpedo aan boord van het Japansche schip.

Na een vaart van een uur bereikten zij hun schip, waar de kapitein, die ongerust over hun lot was, hen opwachtte.

Luitenant Wood bracht rapport uit en hij betuigde meer zijn leedwezen over den niet geladen torpedo-cilinder dan over het verlies van Finnegan.

„Hopenlijk zal het vóór ons geen verwickelingen geven, wanneer de Russen de boot bezetten en een Amerikaan aan boord van een Japansch schip vinden," antwoordde de kapitein.

Er was intusschen een pauze ingetreden in het nachtelijke gevecht der vijandelijke partijen.

Geen schip vertoonde enig licht en alleen de lampions van het Amerikaansche vaartuig schemerden in den nacht.

Het was bij de gevaarlijke ligging van het schip op het oorlogsterrein geraden, voor anker te blijven en den morgen af te wachten.

Kort voor het aanbreken van den dag hield het op te sneeuwen en toen de eerste lichtstralen op de blauwgrijze watervlakte vielen, was het geheel helder, zoodat men ook zonder kijker vrij goed tot aan den horizont kon zien.

Ongeveer een halve mijl zuidelijk landwaarts lag een Japansche kruiser tweede klasse voor anker en daarnaast bevonden zich twee kanonneerbooten en de torpedo-boot, waarop Mr. Wood den afgelopen nacht was geweest.

Gedekt door de oorlogsschepen lagen dichter bij de kust, waar de zee een kleine baai vormt, vijf groote transportbooten.

Zij lagen aan korte ankerkettingen vast, voerden de oorlogsvlag en dikke rookwolken kwamen uit hun schoorsteenen te voorschijn.

Drie mijlen verder Noordelijk bevonden zich de Russen.

Zij beschikten over een kruiser eerste klasse en over twee kanonneerbooten.

In een halven cirkel omgaven zij de Japanners, zoodat deze er onmogelijk door zouden kunnen.

Langzaam naderden de Russen.

Plotseling steeg een klein geel rookwolkje van het vlaggenschip in de hoogte. Een dof gerommel volgde en een granaat viel dichtbij den Japanschen kruiser neer.

De Japanners antwoordden met hun geschut, lichtten de ankers en maakten zich gereed voor den slag.

„Anker lichten!” beval ook kapitein Ryerson, daarop sprak hij tot Mr. Wood:

„Wat denkt gij van de kansen daarginds?” en hij wees met zijn linkerhand naar de vijandige schepen, die met volle vaart naderden.

„Hopeloos!” antwoordde luitenant Wood, naar de Japanners wijzend, „ik ken dat — het is de kleine „Shikoku” met haar elf duims geschut, daar de „Hondo” en de „Nesso” met niet meer dan zes duims en de torpedoboot met ongeoeffende bemanning.

Daarentegen de Russen voor zoover ik dat door mijn kijker kan zien, een pantserkruiser eerste klasse, de „Ladoga” en daar de „Riga” en „Dunaburg”. ’t Zijn nieuwe kanonneerbooten met de allermooiste bewapening.

Zonder de „Dunaburg” zou het een gelijke strijd zijn, maar nu.....”

„Anker is gelicht!” riep op dit oogenblik de eerste stuurman.

„Zeewaarts met volle vaart!” commandeerde kapitein Ryerson, „ik hoop, dat wij goed en wel uit dezen heksenketel zullen geraken.”

„Echte waaghalzen! Ziet gij, kapitein?” riep luitenant Wood, naar de Japanners wijzend, „zij zenden met volle vaart den Russen hun torpedoboot tegemoet.

„Duivel, stopt!” schreeuwde hij nu, als bevond hij zich zelf aan boord van de torpedo.

„Doelloos om de „Ladoga” met torpedo’s te beschieten, heeft vangnetten uitgeworpen.”

De Japanners zetten hun vaart door.

Een hagel van geschut vloog over de torpedoboot; nu moest volgens berekening van luitenant Wood ook deze beginnen te vuren.

Maar dat gebeurde niet.

De torpedoboot zette haar vaart met groote snelheid door, brak door de Russische slaglinie heen, vlak bij het geschut van de „Ladoga” en vuurde toen plotseling zijn torpedo op de verraste „Ladoga” af, juist naar de plek, die niet door het vangnet werd beschermd.

„Alle duivels!” riep luitenant Wood, „de kerels zijn slimmer dan wij, Yankees!”

De reusachtige Russische kruiser schokte, uit alle scheepsluiken kwam een gele damp te voorschijn, daarop begon het schip te zinken en verdween plotseling in de diepte. —

Charly Brand had in ademlooze spanning geluisterd naar het verhaal van zijn vriend, die nu een versche sigaret nam. Daarop leunde Lister weer gemakkelijk in zijn stoel achterover en liet zijn gedachten verwijlen in een tijd vol bloedige gruwelen, die hij had doorleefd, dagen vol schrik en moord en nachten, die niets brachten dan verraad en ellende.

Tafereel na tafereel schilderde hij voor Charly, die met wijd geopende oogen voor zich uitstaarde.

„Verder, Edward, doe mij het genoeg, verder te vertellen —” verzocht zijn vriend. En Lord Lister deed hem gaarne dat genoeg.

VIERDE HOOFDSTUK.

Herkend.

Kapitein en officieren van de „Alaska” stonden zwijgend op de commando-brug, terwijl het ontzette tafereel zich binnen een korte spanne tijds voor hun oogen afspeelde.

De torpedoboot was infusschen in een grooten boog zeewaarts gestoomd en men kon alleen aan den horizon nog zijn rook zien.

Op het oogenblik toen de „Alaska” zich buiten gevaar wilde begeven, viel plotseling een granaat van den Japanschen kruiser „Shikoku” vlak voor de „Alaska” neer en een vlaggensignaal van den kruiser gebood „halt!”

Kapitein Ryerson en zijn officieren keken elkaar verbaasd aan.

Wat wilde de Japanner? Wilde hij zich misschien door de „Alaska” tegen de Russische granaten laten beschermen?

Een stoombarkas naderde van den kruiser.

Verscheiden Japansche officieren klauterden aan boord en verlangden precies te weten, wat het karakter van het Amerikaansche schip was, daar zij uit verschillende manoeuvres hadden gezien, dat het niet was, wat het voorwendde en daar het hun verdacht voorkwam.

Tengevolge van hun zegepraal over de „Ladoga” spraken zij op aanmatigenden, arroganten toon tot kapitein Ryerson.

„En wat denkt gij heeren, wie ik ben?” vroeg Ryerson den Japanners, terwijl een donkere blos zijn gelaat bedekte.

„Geen Amerikaansch oorlogsschip,” klonk de stem van een dapperen, jongen Japanschen officier.

„Allright!” riep Ryerson, „wij zullen den heeren toonen, dat zij zich aan boord bevinden van een Amerikaansch schip, welks kapitein en bemanning niet bang zijn voor de geheele Japansche vloot.

Terug naar uw schip, heeren, of gij vliegt overboord.”

Zwijgend gehoorzaamden de Japaneezen.

Toen de laatste van hen zich naar de touwladder begaf, haalde hij bliksemsnel een zijden vlag van onder zijn uniform te voorschijn en gaf de in de nabijheid liggende „Shikoku” een teeken.

Luitenant Wood, die dicht bij hem stond, sprong toe om hem de vlag uit de hand te rukken, toen de Japannees een revolver te voorschijn haalde en doodkalm op den luitenant en de in de buurt staande matrozen wilde vuren.

Kapitein Ryerson die op de commandobrug naar

den terugtocht der Japanners keek, had op hetzelfde oogenblik in zijn zak gegrepen en, voordat het den Japannees gelukte, te schieten, knalde een schot uit het wapen van den kapitein en, midden in het hoofd geraakt, stortte de Japanner achterover in zee.

Een woedend „Banzai” klonk uit de monden van zijn kameraden, dat spoedig overdonderd werd door het geschut van de „Shikoku”, die nu de „Alaska” aanviel.

Door een handige beweging ontkwam deze aan de kogels.

Kapitein Ryerson had het gebeurde voorzien.

„Onbetrouwbare kerels! maar ik ken ze!” bromde hij bij zichzelf en snel gaf hij bevelen om zijn schip gereed te maken voor het gevecht.

Toch behaalden de Japanners eenig succes, want een hunner granaten ontplofte op het voordek en rukte een gedeelte van de verschansing weg.

Eenige oogenblikken lang heerschte er groote opgewondenheid aan boord. Tromgeroffel, trompetgeschal en signaalfluiten riepen de lieden op hun plaatsen.

De „Alaska” maakte zich gereed om te vechten als een gewoon oorlogsschip. Met koortsachtigen ijver werkten de manschappen en alles werd op dek gebracht, wat de vijandelijke granaten den weg zou kunnen versperren.

Al het houtwerk ging naar beneden, onder de waterlinie, de booten werden, door een touw bijeengehouden, over boord gelaten en van een anker voorzien opdat zij na het eind van het gevecht teruggevonden konden worden.

Binnen eenige minuten was alles gedaan en nu gaf kapitein Ryerson het bevel om de oorlogsvlag van het schip te hijschen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Onder de roode vlag.

Een bloedroode vlag met zwart kruis wapperde binnen eenige oogenblikken boven de Amerikaansche vlag en toonde den Japanners, dat zij te doen hadden met den gevreesden onbekenden oorlogsbodem.

Verbaasd hadden de bevelhebbers der beide Russische kanonneerbooten, die in gevecht waren met de „Hondo” en de „Nesso”, den zeldzamen bondgenoot opgemerkt.

Geen hunner kende de eigenaardige vlag.

Plotseling veranderde het schip in een granatenspuwenden vulkaan en zond een regen van kogels naar de „Shikoku”, een kruiser van ouderwetsch model, die slechts licht gepantserd was.

Reeds door dezen eersten aanval leed de kruiser groote schade en werd het tweede batterijdek vernield.

Nu trachtte de „Shikoku” zich dekking te bezorgen, door de naderende torpedoboot teekens te geven, de „Alaska” aan te vallen en zelf in een scherp hoek achter de Russische kanonneerbooten te vluchten.

Kapitein Ryerson stond nog met zijn officieren op de brug.

Wel was het gevaar groot, want talloze projectielen vlogen door de lucht, maar hij begaf zich pas in veiligheid, toen het onmogelijk was geworden, op de brug te blijven.

De „Hondo” had intusschen de Russische kanonneerboot „Riga” aangevallen en een van zijn granaten ontplofte in de machinekamer en vernielde een der ketels.

Als een dronkaard rolde de boot van de eene zijde naar de andere. Dikke rookwolken kwamen te voorschijn uit alle luiken, ventilators en batterijgaten. Toch vuurde zij onophoudelijk door en de manschappen, die nauwelijks konden ademhalen, bleven dapper op hun post.

Maar ook de „Hondo” bleef niet gespaard. — Een Russische granaat vernielde het stuurtoestel, terwijl andere kogels de schoorsteen wegsloegen. Het schip

was lek geschoten en trachtte nu de kust te bereiken.

Nu kwam de „Alaska” de zinkende kanonneerboot voorbij.

De geheele bemanning was op dek en barstte bij het naderen van den onbekenden bondgenoot uit in luid hoerageroep. — De „Shikoku” trachtte weer de kogels van de „Alaska” te ontloopen en deze met haar zwaar dekgeschut te treffen.

De „Alaska” antwoordde met haar tweede batterij van snelvuurgeschut. Het dek van de „Shikoku” werd letterlijk schoongeveegd door dezen kogelregen.

Geen enkele der manschappen waagde zich op dek van den Japanner.

„Laat hem snel zinken!” klonk op dit oogenblik Ryersons bevel door de telefoon tot luitenant Wood.

Kalm alsof het een kaartspel gold, richtte Wood de groote stukken geschut op de „Shikoku”.

„All right — klaar — vuur!” klonk zijn bevel — een witte, scherpe rook vulde den toren, de stalen platen sidderden, daarop klonk het bevel voor den tweeden keer — een tweede stalen cylinder doorkliefde de lucht en boorde zich dicht onder zijn voorganger in den sidderenden romp van de „Shikoku”.

„All right!” klonk de stem van Ryerson door de telefoon.

Een eigenaardige stilte volgde, die bijna beangstigend was.

Plotseling echter een helsch lawaai — een geluid, alsof de wereld verging.

Luitenant Wood trad uit den toren en keek in de richting van de „Shikoku”.

Een reusachtige, geelzwarte wolk steeg daar uit het water, kleurde zich donkerrood en verdeelde zich als een waaier, die eenige seconden lang door een twintig meter hooge waterzuil werd gedragen.

Dat was het einde van de „Shikoku” in haar strijd met de „Alaska” en er bleef geen enkele getuige over om te verraden, dat het schip een slachtoffer was ge-

worden van de geheimzinnige roode vlag met het zwarte kruis.

Luitenant Wood had zich naar kapitein Ryerson op de brug begeven.

Een korte gevechtspauze was ingetreden.

De „Nesso” was zeewaarts gevluht om zich in de veilige nabijheid van de torpedoboot te begeven en deze maakte nu aanstalten om koers te nemen naar de „Alaska”.

„De duivel zal ons halen, dat wij zoo dom waren, de boot voor de Japanners in orde te maken. Ik wou, dat het schip onder den waterspiegel lag!” sprak Ryerson tot Wood.

„Ik hoop, dat zij den tweeden cylinder niet in orde hebben,” antwoordde Wood, „zij hadden maar twee white heads.”

„Laten wij al ons acht- en zesduims-geschut op den torpedo richten en, als hij nader komt, het snelvuurgeschut,” beval Ryerson, „wij moeten hem laten zinken of wij zijn voor de haaien!”

De Russische kanonneerboot „Dunaburg” kwam nu den onbekenden bondgenoot te hulp.

Zij trachtte eveneens de torpedoboot te bereiken en onschadelijk te maken.

Het doen zinken van dezen gevaarlijken vijand alleen zou de overwinning brengen.

De Japanners lieten de „Nesso” weer aan het gevecht deelnemen en vielen moedig de sterke „Alaska” aan.

Het gelukte hun, verscheiden gedeelten van het dek te vernielen, eenige ventilatoren en een stuk van de brug werden stukgeschoten.

Kapitein Ryerson en al zijn officieren moesten zich in veiligheid begeven in den batterijtoren.

Het was onmogelijk, het vuren van de „Nesso” tegen te gaan, daar alle stukken geschut van de „Alaska” in gebruik waren om de kracht van den torpedo te breken. Maar deze bleef ongedeerd onder het geschutvuur.

Ryerson en zijn officieren werden bleek en alleen luitenant Wood bewaarde zijn ijzige kalmte en sprak, naar de steeds naderkomende boot wijzend:

„Schurken! — Zij manoeuvreeren met het schip als echte ezels! Het zijn geen torpedisten! Ben nieuwsgierig, wat zij zullen doen!”

In een wijden boog stuurde de vijand om de „Alaska” heen, een gunstige gelegenheid afwachgend tot het afvuren van het geschut, dat het schip in den grond moest boren.

Maar Ryerson, die de bewegingen nauwkeurig gade-

sloeg, liet zijn schip zoo handig manoeuvreeren, dat het onmogelijk bleef, het aan te vallen.

Evenwel, de torpedoboot kwam steeds nader.

„Alle man op dek!” beval Ryerson nu. „Ieder moet nu voor zichzelf zorgen, de duivel helpt onze vijanden! — Mr. Wood!”

De geroepene verscheen.

„Het is zoover!” sprak de kapitein tot hem, „gij weet, dat daar de dood nadert!”

Ryerson had den toren verlaten en stond, omringd door al zijn officieren en verdere manschappen, op de brug.

Vol trots, maar met een uitdrukking van haat in de oogen, keek hij naar de torpedoboot, die over de golven huppelde en danste.

Met het bloote oog konden zij de Japanners zien, die, zeker van de overwinning, hun vaartuig bestuurden.

Het was niet meer dan een handjevol lieden — echter onverschrokken en met den duivel in het lijf — die de fiere, met staal gepantserde „Alaska” met haar moderne bewapening en driehonderd man bezetting in den dood zou jagen.

De Japanners wilden vooral zeker van hun zaak zijn, om den gevreesden Amerikaan voor eeuwig naar den bodem der zee te helpen en daarom brachten zij hun schip zoo dicht mogelijk bij de „Alaska”.

Nu was het oogenblik gekomen.

Ryerson wendde zich met een groetende handbeweging tot zijn lieden en riep:

„Vaarwel, boys! Wie van u thuis mocht komen, groete Amerika voor mij.”

De Japanner lag gereed om den aanval te doen.

De bemanning der „Alaska” bevond zich op dek, om onmiddellijk in het water te springen; de officieren wisselden een laatsten handdruk met hun kapitein. Deze keek naar luitenant Wood en merkwaardig! —

Ryerson zag hem, onverschillig een sigaret rookend, naar de Japansche torpedoboot kijken.

„Vaarwel, Wood!” sprak Ryerson, hem de hand reikend.

Een luid „Banzai” weerklonk op dit oogenblik van het dek van den Japanner, wat de Amerikanen met een luid hoera beantwoordden.

Een kleine rookwolk kwam te voorschijn uit den geopenden mond van het kanon, een roode gloed volgde.

Luitenant Wood sprong op dit oogenblik op kapitein Ryerson toe, omhelsde hem en riep:

„Hoera!”

Het geluid van een geweldige ontploffing overstemde zijn uitroep.

Dikke, zwarte rookwolken omhulden de „Alaska” en een regen van uit de lucht neervallende stukken ijzer en hout dreef de officieren en manschappen naar een beschutte plek.

Eenige oogenblikken later snelden allen weer op dek terug om te zien, wat er gebeurd was.

De plaats, waar de Japansche torpedoboot had gelegen, was leeg. Slechts een groote draaikolk vol drijvende stukken wrak en uit elkaar gescheurde mensche-lijke lichamen legden getuigenis af van den verschrikkelijken ondergang van de torpedoboot.

Verstijfd van schrik keken allen naar de plek van het vreeselijke ongeluk, toen op eenigen afstand hulpkretten in de Engelsche taal tot de „Alaska” doordrongen.

Maar het is bij een zeeslag geen gewoonte, voordat het gevecht geëindigd is, degenen, die in het water liggen, te hulp te komen.

Plotseling ontdekten de scherpe oogen van luitenant Wood den om hulp roepende.

Met een vroolijk lachje wendde hij zich tot Ryerson en riep:

„Bijdraaien! — Bijdraaien! Laat de machines stoppen, kapitein, daar zwemt Finnegan!”

Eenige minuten later gelukte het, den Ier aan boord te halen.

Hij was zoo uitgeput, dat hij naar zijn kooi gebracht moest worden. Alles, wat men voorloopig van hem te

weten kon komen was, dat hij, kort voordat de Japanners beproefden, de door luitenant Wood onbruikbaar bevonden torpedo te laden, over boord was gesprongen.

Op de vraag van den luitenant, of hij ook wist, waardoor de ontploffing aan boord van het schip was ontstaan, glimlachte hij met zijn kleine oogjes en sprak:

„Sir, ik had die vervloekte vijf-literflesch whisky in de laadbuis weggestopt.”

Luitenant Wood en alle omstanders moesten hartelijk lachen en spoedig deed het nieuws als een loopend vuurtje de ronde:

„Finnegan, die een privilege heeft om te mogen drinken, heeft de „Alaska” gered.”

De oude Finnegan echter sliep in zijn kooi na zijn avontuur zoo vast, dat zelfs het nieuwe kanongebulder van de „Alaska”, die nu de „Nesso” moest bevechten, hem niet stoorde.

Over Lord Listers ernstig gelaat gleed bij deze herinnering een lachje.

Plotseling stond Charly vergenoegd uit zijn fauteuil op, ging naar een kast, nam er twee glazen uit en trok een flesch wijn open.

„Weet je wat, Edward,” sprak hij tot Lord Lister, hem een der gevulde glazen toereikend, „wij zullen eens drinken op hem, die de „Alaska” en daardoor mijn vriend heeft gered, — lang leve de oude Finnegan en zijn vijf-liter-flesch whisky!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Zege!

De Japanners namen in hun haat tegen den gevreesden oorlogs-zeeroover geen notitie meer van de Russische kanonneerboot „Dunaburg” en richtten hun aanval met groote energie en kracht tegen de veel sterkere „Alaska”.

De Russische kanonneerboot was aangewezen om de „Nesso” te vernietigen.

Als een venijnige wesp gleed deze over het water en beproefde telkens weer, ondanks alle verwoestingen,

die de kogels van de „Alaska” op haar aanrichtte, den vijand door een aanvaring te doen zinken.

In een hagel van geschut vloog zij op de „Alaska” in, zonder dat haar commandant acht sloeg op de Russen, die zich op nauwelijks honderd meter afstand bevonden.

Plotseling vernielde een goedgemikte twaalfduims granaat den ketel van de „Nesso”.

Als een renpaard, dat over den kop vliegt, vloog

het schip, dat zijn grootst mogelijke snelheid had, met den voorsteven naar beneden in het water.

Met donderend geluid draaiden de schroeven boven het water in de lucht om na eenige seconden als glas af te breken.

Nog eenmaal richtte het schip zich op — de bemanning sprong over boord — daarop viel het op zijde en zonk.

Een oorverdoovend hoera weerklonk uit de monden der Russen.

Hun muziekkapel speelde het volkslied en de officieren stonden met ontbloote hoofden op de brug.

Een eervolle zege der Russen over een dapperen vijand.

Ook op de „Alaska” was de bemanning op dek gekomen om naar het schouwspel van het zinkende schip te kijken.

Rondom hen was de zee bedekt met drijvende lijken van gewonden en overlevenden van de „Nesso”.

De Russen, evenals de „Alaska”, haalden hun booten aan boord en bemanden ze, om den Japanners hulp te brengen en tevens de Japansche transportschepen als goeden buit mee te nemen.

Weerloos waren deze, nu de oorlogsschepen vernietigd waren, prijsgegeven aan de Russen.

Meerdere duizend man reservetroepen bevonden zich op hen en men kon ze dicht opeengedrongen op dek zien staan.

Zwijgend keken zij naar de naderende booten der Russen.

Plotseling weerklinkt een veelstemmig *banzai* — en de duizenden soldaten springen in het water.

Liever de dood dan gevangenschap!

Zij trachten de kust zwemmend te bereiken of te sterven.

Groote vlammen slaan uit de transportschepen.

De hoop der Russen op oorlogsbuit is vernietigd.

Verkoelde resten van schepen en honderden lijken.

Een gruwelijk slot.

Maar ook de gewonde Japanneezen, die in den omtrek in het water drijven, versmaden alle hulp der vijanden.

Zij probeerden, de booten te doen kantelen, vielen hun redders van uit het water aan met lange, scherpe messen en soms ontstond een gevecht, waaraan slechts een einde kon worden gemaakt door de Japanners een slag op het hoofd toe te brengen en zodoende onschadelijk te maken.

Het was onmogelijk, ook slechts een enkelen levend aan boord te brengen.

Allen wilden liever sterven dan in handen te vallen van de gehate Europeanen.

„Duivel, Sir, kijk daar eens in het water!” riep plotseling kapitein Ryerson, „daar hebben die gele kerels onze groote boot gekenterd en nu vechten zij met onze lieden op leven en dood. Wat een boevenpak! Het is schande om weerlooze mannen, die hun te hulp willen komen, dood te steken. Vervloekt! Terug met alle booten en dan eenige ladingen scheepsnagels en glas er tusschen zenden! Fluit de lieden terug, luitenant Wood!”

Scherpe, langgerekte fluitsignalen klonken over het water en brachten de booten terug.

„Zij hebben zelfs geen eerbied voor het roode kruis. Dat zag ik in Port-Arthur, luitenant!” vervolgde Ryerson weer.

„In de veronderstelling, dat wij net zulke gemeene bedriegers zijn als zij zelf, richten zij hun geschutvuur speciaal daarheen, waar de vlag van het Roode Kruis wappert!”

Zij denken, dat deze als masker wordt gebruikt!”

Zwijgend had luitenant Wood geluisterd en hij wist niet, wat hij moest antwoorden. Hij zelf vond de manier, waarop de Japanneezen hun ongewapende helpers aanvielen, meer dan afschuwelijk.

„Laat ons het schip gereed maken. Ingenieurs, aan het werk! — Dek wasschen! — Houtwerk op dek!” beval Ryerson.

Ook de Russische kanonneerboot maakte het dek in orde en nam de bemanning van de op het strand geloopte „Riga” aan boord, evenals munitie, geschut en proviand.

In dien tusschentijd bezocht de kapitein van de „Dunaburg” met een staf officieren de „Alaska”.

Zij waren nieuwsgierig om te weten wie hun onbekende bondgenoot was.

Aan een inderhaast gereedgemaakt ontbijt betuigden de officieren elkaar wederzijds hun vriendschap.

Er werd geklonken op het heil van beide landen en het klinken der glazen was als een laatste groet aan de dappere helden, die diep op den bodem van de Gele Zee lagen.

Prachtig gekleurde visschen zwommen rondom de zwarte oorlogsschepen en wisten niets van den gruwelijken dood, welke door deze zeekasteelen alom werd verspreid.

Nu heerschte er vrede — kalme vrede. Geen hoera, geen *banzai*! —

De doodsche stilte van den diepen, diepen oceaan kalmeerde de menschelijke hartstochten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Stervende overwinnaars.

Er werd een harde strijd gestreden op de schansen, muren en verdedigingswerken van het oostelijke fort van Port Arthur.

Daar het den Russen aan zware munitie ontbrak, gelukte het den Japanners om de schansen te bereiken.

De verschijning van Stössel spoorde de zijnen aan tot dubbelen moed.

Een jong officier streed als laatste van zijn compagnie alleen tegen twintigvoudige overmacht.

De plaats, waarop hij stond, kon door geen ander vervuld worden; al zijn lieden waren dood of gewond.

Als katten klommen de Japannezen, toen zij bemerkten hoe zwak de vijandelijke stelling was, naar boven.

Toen de generaal hem voorbijreed, salueerde de luitenant, den vijand zijn rug toewendend, alsof hij op een paradeveld stond en niet te midden van een kogelregen.

Daarop echter streed hij opnieuw om zich te verdedigen.

Den eerstvolgenden aanvaller doodde hij met een revolverkogel, diens kameraad trof een sabelhouw, een derde onderging hetzelfde lot, een vierden maakte hij onschadelijk met den laatsten kogel uit zijn revolver, om den vijfden, zesden en zevenden weer met zijn sabel af te weren.

Toen brak dit wapen.

Snel greep de luitenant een geweer en sloeg met de kolf de volgende aanvallers neer.

Hij stond bovenop een muur en de Japanners hadden, om dien te beklimmen, een menschelijke pyramide gevormd, doordat de eene soldaat telkens op den schouder van den anderen klom.

Een hunner makkers gelukte het op het oogenblik, dat de officier naar een nieuw wapen omkeek, den muur te bestijgen.

Bliksemsnel legde hij aan, mikte op den weerloozen luitenant — toen hem een verdwaalde kogel der zijnen trof en hij dood neerviel.

De officier, die over groote lichaamskracht beschikte, tilde het lichaam van dezen Japannees hoog in de hoogte en slingerde het als een projectiel van boven neer op de hoofden der vijanden, die de pyramide vormden. Deze stortte ineen door het gewicht van het doode lichaam en de officier had nu eenige oogenblikken rust.

Snel keek hij om zich heen, of er nergens hulp opdaagde, maar dit was bij de geringe bezetting van het fort onmogelijk.

Hij zag, dat alle gewonden van zijn compagnie in veiligheid waren gebracht en dat slechts de dooden stille getuigen van zijn heldenmoed waren.

Nog eenmaal keek hij over den muur; de Japanners klommen nu op vier plaatsen tegelijk naar boven.

Een geheimzinnig glimlachje vloog over zijn gelaat, toen hij achteruitging en naar een bomvrijen kelder liep.

Hij opende de valdeur, streek een lucifer aan en stak een lont in brand.

Daarop verliet hij den kelder weer zoo snel mogelijk, zag echter, dat hij zijn oude standplaats niet meer kon innemen en vluchtte naar een hooger gelegen punt.

Als de mieren krioelden de Japanners intusschen op de verlaten verschansing.

Zij wisten niet, op welk gevaarlijk terrein zij zich bewogen.

Wel een paar honderd bevonden zich daar, toen plotseling een vreeselijke slag dreunde en het bolwerk stuk geslagen werd door een kruit- en dynamietontploffing.

Een diepe, kratervormige opening, zwart verkoold, duidde de plek aan, waarom gedurende twee uren zoo heet gevochten was.

Een wanhopige strijd van beide kanten.

Een overwinning voor graven.

Maar de Japanners toonden zonder uitzondering onwrikbaren heldenmoed. In dezen vreeselijken oorlog

kan niemand beoordeelen, wie zich het dapperst heeft betoond.

De Russische verdedigingswerken waren altijd beschermd door mijnen, die dood en verderven brachten.

Deze mijnen waren zoo kunstig en goed verborgen aangelegd, dat de meest intelligente speurzinn der Japanners ze niet kon ontdekken. Af en toe brachten uit de vesting ontvluchte Chineesche arbeidsters spaarzame mededeelingen over de ligging van deze gevaarlijke plaatsen.

Maar hun berichten waren, daar zij zelf nooit bij het werk gebruikt werden, zoo onnauwkeurig, dat het den belegerden onmogelijk was, er eenig voordeel uit te trekken.

Het zal misschien nooit zijn gebeurd, dat strijdende troepen zoo kalm — zonder te aarzelen — den dood tegemoet zijn gegaan, als hier voor Port-Arthur.

Om zich tegen al te groot verlies van manschappen te vrijwaren, bevonden zich altijd aan de spits der Japansche colonnes vrijwilligers. Deze moesten trachten, de ligging der mijnen te ontdekken.

Een ontzettende offerdienst.

Een zelfgekozen dood.

Zonder hoop, de hunnen ooit te zullen weerzien, schreden deze dapperen voorwaarts, erop voorbereid, elk oogenblik door dezen onzichtbaren vijand in stukken gescheurd te zullen worden.

Koelbloedig, alsof zij een wandeling maakten, gingen zij voorwaarts.

Op een afstand zagen zij er uit als menschen, die een kostbaar verloren voorwerp ijverig op den grond zoeken.

Hun scherpe oogen bekeken elken steen, elk struikje.

Zij stieten op den grond met daartoe vervaardigde ijzeren, lange, spitse staven, om te onderzoeken, of daar een mijn verborgen was.

Maar ondanks al hun oplettendheid gelukte het hun zelden, een mijn te ontdekken of onschadelijk te maken.

Deze werden op zeer handige wijze gelegd; de Russen boorden daartoe eerst een zes of acht meter diepe schacht en legden van daar uit onder den bodem zijgangen aan, die eindelijk uitkwamen op de plek, die bestemd was voor de mijn.

Zoo lagen rondom een ingangsschacht zes of acht mijnen, zonder dat de aardoppervlakte beschadigd was.

Ieder van deze met dynamiet, kruit, ijzer en steenen gevulde groote bommen was door een koperdraad, dat electricisch geladen was, verbonden met het fort op eeni-

gen afstand en elk kon apart ontploffen, zonder dat de andere mijnen er bij betrokken waren.

Zorgvuldig werd de toegang weer dichtgemaakt en met steenen bedekt. Het was louter toeval bij de afwisselende sneeuw, regen, vorst en warmte, een mijn in den bodem te ontdekken.

Duizenden Japannezen waren reeds het slachtoffer geworden van deze onderaardsche ontploffingsinrichtingen en elken dag volgden nieuwe verliezen.

Maar zelfs al was het den Japannezen gelukt, met opoffering van ontelbare manschappen het mijnterrein te overschrijden, dan wachtten hen nieuwe verschrikkingen in den vorm van groote, diep aangelegde wolfs-kuilen.

Dat waren breede, diepe uitgravingen, die goed overdekt waren door bamboestokken en daarop gelegde graszoden.

Bij den stormloop der aanvallers was het zeer natuurlijk, dat deze bij hoopen in de kuilen vielen, waar hun een gruwelijke marteldood wachtte.

De kuilen waren van binnen geheel bekleed met meterlange ijzeren staven.

Deze doorboorden de op hen vallende lichamen en regen ze als kevers aaneen.

Tevergeefs beproefden de lieden, die bovenop hun kameraden waren gevallen, zich uit de afschuwelijke kuilen te redden, ook zij werden door andere slachtoffers op de lichamen der reeds doorboorden gedrukt en door het gewicht der menschen, die de kuilen vulden, drongen de ijzeren staven, die dicht naast elkander waren aangebracht, soms door drie of vier lichamen heen.

Maar ondanks al deze ontzettende dingen, die hen wachtten, verloren de dapperen nimmer den moed en eerst wanneer een hagel van kogels het vooruitdringen onmogelijk maakte, trokken zij zich, niet lettend op den dood, die overal om hen heen woedde, in rustig marschtempo terug.

Ieder wist, dat gewond te blijven liggen erger was dan de dood.

Het was tevergeefsche moeite ziekenverplegers uit te zenden.

Sinds de Japanners in het begin der belegering hadden geprobeerd om door middel van soldaten, die vermomd waren als ziekenbroeders of doodgravers, de Russische verdedigingsliniën te bespieden, kenden de Russen geen genade meer voor hen. Zelfs bij nacht was het tengevolge der zoeklichten van de forten onmogelijk, de gewonden in veiligheid te brengen en zij moes-

ten ellendig omkomen, als zij niet de kracht bezaten om zich naar de hunnen te sleepen .

Sinds maanden was het absoluut onmogelijk om de gesneuvelden te begraven.

Een ontzettende lijkenlucht verpestte mijnen ver in den omtrek de lucht en veroorzaakte aan Japansche zijde gevaarlijke epidemiën.

Als een weldaad, gezonden door den hemel, werden dan ook de bij duizenden verschijnende aasgieren en zeevogels beschouwd, die hier hun griezelig, doch nuttig werk kwamen verrichten.

Het was een afschuwelijke doodenakker. Geen enkel slagveld, uit welken tijd dan ook, was te vergelijken bij het terrein van dezen krijg, die onafgebroken reeds acht maanden duurde.

Aan de eene zijde Russische regimenten, vóór het grootste gedeelte bestaande uit zonen der Oostzeepro-

vinciën, Livland en Finland. Kranige gestalten waren het, met het heldenbloed hunner noordelijke voorouders in de aderen, die eenmaal onder Karel XII van Zweden den Russischen troon deden wankelen en wier nakomelingen nu onder aanvoering van Stössel opnieuw toonden, dat zij onoverwinnelijk waren.

Aan de andere zijde het krijgshaftige, aristocratische volk van Oost-Azië, die met drommen menschenlichamen dit bolwerk van Europeesche dapperheid wilden omverwerpen.

En van weerskanten ging men vol trots en zelfopoffering in den dood.

Met een laatste „Banzai!”, een laatste „hoera!” groette men stervend het vaderland, voor welks eer men zijn bloed overhad.

Stervende overwinnaars!

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Naar Port Arthur.

De zon neeg ter kimmē, toen de Japansche troepen, uitgeput door hun vergeefsche pogingen tot aanval, in de loopgraven hunner stellingen terugkeerden.

Dappere lieden, die zich nu, zonder dien dag tijd te hebben gehad om te eten, op den natten, doorweekten bodem op hun mantels neerlegden en in een diepen slaap verzonken.

Een koude noordenwind deed de dungekleede manschappen rillen.

Hij wekte hen uit hun diepen slaap en zij moesten zich warmen bij snel aangelegde legervuren.

Nauwelijks was het hun gelukt, de verstijfde ledematen te warmen en thee te koken in de waterketels, of de Russische batterijen richtten hun geschut op de vuren en joegen de lieden terug naar de diepe, koude loopgraven.

De wind dreef den nevel weg, zoodat na zonsondergang een heldere, maar ijzig koude nacht aanbrak.

De Japansche troepen beproefden nu, kleine vuren aan te houden in de loopgraven en de levenskrachten

op te wekken met tabak en de onontbeerlijke sigaretten.

Maar ook deze vuurtjes moesten op bevel der officieren worden gedoofd, opdat de uitgezonden zieken dragers niet al te zeer te lijden hadden van het Russische geschut.

Zoo zaten zij man aan man, in dichte rijen, zwijgend bijeen in de diepe loopgraven en alleen de kleine lichtpuntjes der sigaretten toonden, dat zij leefden.

Maar ondanks de groote vermoeienis na den zwaren dag, waren zij elk oogenblik bereid, om opnieuw op te springen en het bevel van hun keizer met een luid *Banzai* op te volgen.

Op denzelfden tijd voer een kleine zwartgeschilderde boot uit de haven.

Als een pijl vloog het door het water, hoewel geen schoorsteen of roer zichtbaar was.

Generaal Stössel keek het door zijn vereijker na en sprak tot zijn adjudant:

„Ik hoop, dat de dappere kapitein van de geheimzinnige „Anikira” de „Alaska” in de haven brengt. Het donderen van het geschut op zee, waarvan wij tot dusverre de herkomst nog niet kennen, maakt mij bezorgd. Ik verwacht met groot ongeduld de berichten, die de „Alaska” mij zal brengen.”

„Excellentie, de Amerikanen vechten als duivels. Ik durf beweren, dat wij onbezorgd kunnen zijn over het lot van de „Alaska”.

„Ik weet,” antwoorde Stossel, „dat de Amerikanen en Engelschen, die zich aan boord van het schip bevinden, zeer dappere, vermete kerels zijn, maar toch” — hij lachte zachtjes — „de „Alaska” in de haven is meer waard dan een door haar overwonnen Japansche kruiser in volle zee.

Het is nu al de derde dag, dat zij te laat is. Nu, wij zullen zien!

Kom, ik heb nog niet veel tijd gehad, de nieuw aangelegde mijnen en loopgraven van den 203 meter hoogen heuvel te bezichtigen.” — —

Gedurende deze gebeurtenissen in Port Arthur was de „Alaska” genaderd tot op een afstand van ongeveer honderd zeemijlen en stuurde in rechten koers naar de Japansche oorlogsschepen toe, die volgens Ryersons berekening vijftig mijlen van land kruisten, terwijl zij schijnbaar haar richting nam naar Niutschwang, een door de Japanners bezette havenplaats.

In werkelijkheid echter was het plan van kapitein Ryerson, in een korten boog achter den op den loer liggenden Japanschen kruiser tot aan de haven van Port Arthur te varen en dan met volle snelheid te trachten, de haven te bereiken.

De volgende uren eischten stalen zenuwen van ieder der bemanning aan boord van de stoomboot.

Aan den horizon doken de eerste rookpluimen van Japansche kruisers op en naderden in snelle vaart de door hen ontdekte „Alaska”.

Maar zonder achterdocht te koesteren, wisselden zij groetende vlaggsignalen met den Amerikaanschen kruiser en vermoedden niet, dat de bemanning van dezen zoogenaamden kruiser bij het geschut gereed stond om te vuren en dat de officieren elke beweging der gelen met hun kijkers volgden.

Nog hadden de Japannezen geen bericht van den zeeslag, die twee dagen geleden had plaats gehad en het aandeel, dat de „Alaska” erin had genomen.

De dooden zwegen en de „Alaska” naderde de plek waar zij haar koers moest veranderen om de haven te bereiken.

Verscheiden Japansche slagschepen kruisten daar,

terwijl eenige torpedovernielers en twee kanonneerbootten op eenigen afstand volgden.

Over het land hing een dichte nevel, terwijl hier de lucht helder en doorschijnend was en de zon zee en lucht met wonderlijke tinten kleurde.

Ryerson had er duizend dollar voor over gehad, als de nevel hem als een sluier te hulp was gekomen.

Met het bloote oog kon hij de tegen den hemel scherp afstekende masten, torens en schoorsteenen van het vlaggeschip van den bevelvoerenden Japanschen admiraal Togo onderscheiden.

Een kleine boot verliet zoeven het schip en begaf zich in noordwestelijke richting.

Luitenant Wood keek door een verrekijker naar het oorlogsschip en bemerkte, dat aan boord een eigenaardige drukte heerschte.

Hij onderscheidde, op de commandobrug staande, den admiraal, omringd door zijn officieren en met de rechterhand naar de „Alaska” wijzend. Daarop verwijderden de officieren zich snel.

Luitenant Wood vermoedde, dat de opwinding aan boord van het Japansche schip de „Alaska” gold en niets goeds beduidde, wat door kapitein Ryerson voorkomen moest worden.

Juist had hij zijn kijker neergelegd, om den kapitein rapport te doen van hetgeen hij had opgemerkt, toen het signaal „halt” langs den mast van het vlaggeschip omhoog geschen werd en tegelijkertijd het dofse gerommel van het geschut dreunde. Vlak bij de „Alaska” plofte een granaat in het water, zoo dichtbij, dat de waterfontein, die in de hoogte spoot, de stoomboot bevochtigde.

„Duivel!” riep kapitein Ryerson. „Dat was goed bedoeld. Nu zullen wij den Japanner eens toonen, hoe een Amerikaansche ketel werkt!”

Snel mat hij den afstand tot het naderende oorlogsschip en gaf bevel in de machinekamer:

„Volle stoom!”

Een der officieren werd naar de ketelvuren gezonden met de boodschap:

„Vooruit naar de ketels, Sir! Volle vaart!”

Daarop snelde hij naar den stuurstoel, greep zelf het rad en stuurde in een eigenaardigen scherp hoek regelrecht naar het vlaggeschip, als was hij van plan het aan te varen.

De Japannees, die iets dergelijks vermoedde, gaf door een eigenaardige manoeuvre kapitein Ryerson gelegenheid zijn plan ten uitvoer te brengen en liet hem direct onder het geschut van het vlaggeschip voorbijvaren.

De schepen waren zoo dicht bij elkaar, dat de lieden elkaar konden onderscheiden. Maar het was den Japanners niet mogelijk, bij de onverwachte beweging van de „Alaska” en het onvoorziene uitwijken van hun eigen schip, het geschut te richten.

Toen het oorlogsschip weer in goeden koers lag, was de met verbazende snelheid voortstoomende „Alaska” reeds buiten bereik van het tweede batterij-geschut en alleen het groote, machtige toren-geschut trachtte nog haar te bereiken.

Nu zagen de Japanneezē, hoe het door hen vervolgdde schip de Amerikaansche vlag inhaalde en zijn eigen heesch.

Deze stak als een groote bloedvlek tegen den avondhemel af en maakte de Japanners als krankzinnig.

Al hun kalmte liet hen in den steek en maakte plaats voor een gevoel van haat en wraak jegens den oorlogsscheerover.

Het vlaggeschip signaleerde alle kruisers, kanonneerbooten en torpedovernielers om te vervolgen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Den dood nabij.

Alle schepen der Japānsche vloot zetten zich in beweging om de „Alaska” te vangen.

Een jacht op leven en dood begon tusschen de schepen. Maar vooraan schoot de „Alaska” als een windhond door de golven en de slanke vorm van het schip maakte het den stuurman gemakkelijk.

Een regen van granaten volgde haar, maar bij den eigenaardigen koers van het schip, daaraan gegeven door kapitein Ryerson, bood de „Alaska” een onzeker doel. Een enkelen torpedovernieler van de Japanners gelukte het, nader te komen.

Slechts een zeemijl was het schip nog van zijn vervolger verwijderd.

De „Alaska” was reeds door meerdere schoten getroffen, waardoor een stuk van den achtersten schoorsteen en twee ventilatoren waren weggeslagen.

Een nieuw schot.

Nu zonk de roode vlag in de diepte.

Weliswaar beproefde ook de „Alaska” den gevaarlijken tegenstander door granaten onschadelijk te maken, doch bij de snelle vaart, die de beide schepen liepen, was het onmogelijk, doel te treffen.

Ryerson vloekte.

„Als dat zoo verder gaat, vliegen we binnen tien minuten de lucht in!” riep hij uit.

„En dat zoo kort voor het doel. Meer stoken! Stoken,

heeren!” riep Ryerson tot de hem omringende officieren.

„Onmogelijk, kapitein,” antwoordde Wood. „Ik heb er mij juist van overtuigd, nog een graad spankracht meer en wij vliegen zonder de hulp van den Japanner in de lucht.”

Een hevige ontploffing volgde op deze woorden, alsof een groote massa steenen en ijzer op het dek werd geslingerd. De geheele scheepsromp sidderde, een oogenblik scheen de „Alaska” stil te liggen, dichte, zwarte rook hing over het dek — een granaat van den Japanner was daarop uit elkander gespat en had ook den tweeden schoorsteen in duizend stukken geslagen.

„Twee man dood — tien gewond,” meldde enkele oogenblikken later een dekkofficier aan kapitein Ryerson.

„Is de machine onbeschadigd?” vroeg deze zenuwachtig.

„Jawel, kapitein!”

„Goed. Antwoorden met alle stukken geschut!” klonk zijn bevel thans tot de officieren.

Een tweede granaat ontplofte vlak boven den stuurstoel als antwoord op dit bevel en dreef de officieren in den pantsertoren.

„Vijf duim lager en wij waren er geweest,” mom-

pelde luitenant Wood en beval de booten gereed te houden.

Kapitein Ryerson snelde naar zijn kajuit, riep luitenant Wood bij zich en overhandigde hem een klein pakje in wasdoek terwijl hij zelf een dergelijk onder zijn oliejas verborg.

„Een van ons beiden moet de haven bereiken en generaal Stössel deze berichten overhandigen.

„In geval van gevangenschap werpt gij dit in het water.

„Ge ziet, dat het met lood bezwaard is en zal eerder aan de Japanners ontsnappen dan onze „Alaska””.

Daarop snelden beiden weer naar het dek.

Het scheepsvolk van de „Alaska” was gereed om in het laatste oogenblik redding te zoeken in het water.

Steeds nader kwam de vervolger, toen plotseling een eigenaardige, zwart-glimmende, ronde, lang-uitgerekte stalen cylinder tot aller verbazing uit de zee opdook.

Voor een kort oogenblik opende zich daarin een dekselvormige, kleine klep. Iemand keek naar buiten, zwaaide een Russische vlag en zond een roode pijl de lucht in.

Daarop sloot zich de opening weer en het geheel verdween even snel als het was opgedoken.

In gespannen aandacht keek het scheepsvolk van de „Alaska” in het schemerdonker naar het geheim van de zee.

Men zag, hoe de Japansche torpedovernieler plotseling zijn wilde vaart stopte, de machines met alle geweld liet achteruitslaan en, als bij een vlucht, zich van de „Alaska” verwijderde.

Kapitein Ryerson sprak tot luitenant Wood:

„Dat wij gered zijn, hebben wij te danken aan den dapperen kapitein van de onderzeeboot „Anikira”, die door den vijand het zeespoek wordt genoemd en waarvoor zij een bijgeloovige vrees hebben.”

Daarop beval hij een vierde der snelheid en bereikte in korten tijd de zware wolk, wier bescherming hij reeds eenige uren te voren had gewenscht.

Hij liet nu de groote boot gereed maken, uitzetten en met vrijwilligers bemannen.

Deze boot moest de vaargeul verkennen en met lange, houten stangen het water peilen om te weten of drijvende of vaste mijnen het schip in gevaar konden brengen.

Lord Lister staakte een oogenblik zijn vertelling.

„Dat wist je niet, Charly, dat ik zoo vaak aan den rand van den dood heb gestaan.

„Maar luister nu verder, jongen, ik ben zelf begeerig om je alles te vertellen.”

„Edward, ik bewonder je,” antwoordde Charly Brand, „maar ga nu verder.”

TIENDE HOOFDSTUK

De aankomst in de haven.

Lord Lister stak zich een nieuwe sigaret aan, toen begon hij verder te vertellen:

„Het was de oude Finnegan die deze gevaarlijke onderneming telkenmale uitvoerde. Voor dit geval versterkte hij zich eerst door een extra hoeveelheid whisky en stond dan met groote kalmte boven op de boot, met een langen ijzeren stang voorzichtig het water onderzoekend, alsof hij mosselen vischte.

Luidkeels zong hij bij dit gevaarlijke werk zijn lievelingslied:

„Ik wenschte, dat mijn hart voor je ontwaakte”;

welk lied onlangs hij te San Francisco had gehoord.

Daarbij kauwde hij zijn tabak en begon hartelijk te lachen wanneer de hem begeleidende manschappen een anderen tekst op zijn lied zongen, welke luidde:

(„Ik wenschte dat al de whisky voor jou was”.)

„Jongens, ik laat jullie in de lucht vliegen,” antwoordde hij op het spotlied en voegde er een krachtige zeemansuitdrukking aan toe.

„Let op, boys! De oude Finnegan bruischt op als whisky”, riep een der scheepsmatrozen.

Finnegan antwoordde hierop:

„Wel boys, steek achter mijn rug een lucifer aan — vlieg ik —”

Luid gelach weerklonk over het water uit de kelen der zeelieden. — Als groote kinderen speelden zij met het doodsgevaar, waarmede zij ieder oogenblik bedreigd werden.

Gelijk een reusachtige schaduw volgde de „Alaska” door den mist de boot. — Het scheepsvolk was in een opgewekte stemming.

Na verscheidene weken was het doodsgevaar voorbij. Een rijke belooning verwachtten zij van de Russen en om de terugreis, die aan dergelijke gevaren was blootgesteld, bekommerde zich niemand.

De scheepsklokken sloegen drie uur, dat is half zes des avond, toen de stoomboot in de duisternis de eerste signaallichten van de haven van port Arthur in het gezicht kreeg.

Groen en rood bengalisch vuur werd aan boord der „Alaska” als welkomstgroet ontstoken — een dozijn vuurpijlen werd sissend als antwoord afgeschoten, en donderend rolde een saluutschot uit de havenbatterij als eerbewijs voor den dapperen redder, die de haven naderde. — Een buitengewone opgewondenheid maakte zich van de officieren, soldaten en burgers meester. In de afgelegen vestingwerken vernam men het bericht van de aankomst der „Alaska” als een loopend vuur.

Allen gevoelden zich trotscher en sterker, ja zelfs in de hospitalen verscheen een blijde glans op de gelaats-

trekken der arme gewonden. „De „Alaska” is daar, Goddank! Hoera!”

Dicht op elkander gedrongen verwachtte de gezamenlijke bevolking het stoomschip, en toen dit eindelijk voor anker lag en het zoeklicht der naastbijgelegene fortten het schip verlichtten, waar aan den vlaggemast fier de Russische en Amerikaansche vlaggen met de roode vlag van het schip wapperden, terwijl de gezamenlijke manschappen in parade op het dek stonden, toen brak uit de volksmenigte een oorverdovend hoera los, waarmede de lieden op de Russische oorlogsschepen eveneens instemden.

Scheeps- en landkapel speelden de nationale liederen van beide landen, de klokken der Russische kerken luidden; het was, alsof de vreugde met stralenden zonneglans in het midden van den nacht in de zwaar bedreigde stad was gekomen.

Doch ondanks het luide gejubel was de begroeting der „Alaska” niets in vergelijking met de uitbarsting van vreugde, die de bevolking en de soldaten van Port Arthur uitten, toen generaal Stössel uit de door kapitein Ryerson meegebrachte telegrammen meedeelde, dat de Czaar hun de machtige Russische vloot der Oostzee als hulp zond en dat deze zich reeds in de Middellandsche Zee bevond.

Vreugdetranen kwamen in aller oogen, een blos van blijdschap bedekte de vermagerde gelaatstrekken.

ELFDE HOOFDSTUK.

Banzai!

De groote onbekende zweeg eenige minuten, zonder dat Charly het durfde wagen, hem in de rede te vallen, toen vervolgde hij:

„Aan Japansche zijde maakte het bericht van de naderende Russische vloot een anderen indruk.

Het volk in Tokio morde voor de eerste maal op den Keizer en zijn minister.

Duizenden vaders en zonen werden gedood.

Langzamerhand kwam in de ziel van dit volk de

overtuiging op, dat er een valsche politiek werd gevoerd, waaraan zij zelf zonder mededoogen werden opgeofferd, zonder dat de plannen ooit zouden worden verwezenlijkt.

De tegenpartij was te machtig.

Sedert maanden was een wapenstilstand ingetreden. Geen verdere berichten van overwinningen. Het geweldige, Japansche leger bevond zich ver van de kust in de onherbergzame woestenijen van Mantsjoerije.

Meer en meer berichten kwamen er van het leger, om het volk mee te deelen, hoe wanhopig de toestand was.

Buitengewone verliezen, die bijna de helft van de regimenten kostten, zouden nu door een aanwerving van mannen in den leeftijd van dertig tot veertig jaar gedekt worden.

Mannen, die het hanteeren der wapenen niet verstonden. Nochtans verdroeg het volk al deze handelingen van den Mikado en boog zich voor den wil van zijn zonne-keizer.

Geruischloos, als bevonden zij zich in een reusachtigen begrafenisstoet, marcheerden deze nieuwe troepen naar het transportschip.

In een doodelijke stilte bleef het volk achter. Een ontzettend stilzwijgen, dat slechts werd afgebroken, wanneer de troepen, voordat zij hun vaderland verlieten, met een luid: „B a n z a i” scheidden.

De groet der mannen, die den dood te gemoet gingen — voor den Keizer, voor het vaderland. —

Het geduldige volk werd voor de eerste maal tot een luide uitbarsting van woede gebracht, toen het bericht van den gewaanden dood van den dapperen Kuroki de hoofdstad Tokio bereikte.

Te vergeefs trachtte men in het politieke draaisysteem van den Mikado dit hardnekkig verspreide bericht tegen te spreken.

„Kuroki is dood, de held van alle gevechten!” hoorde men in geheel Japan, en hetgeen de gemoederen nog meer opwond, was dat hij niet in een gevecht, doch aan typhus zou gestorven zijn.

Meer en meer verbreidden zich de berichten van het vreeselijke lijden, door de strenge koude veroorzaakt.

Ontsteld zagen de Keizer en zijn raadsliden, dat de mannen begonnen, met hun oproeping onder de zonnevlag te weigeren en dat zij zich verborgen. Ja, dat geheele dorpen gebarricadeerd werden zoodra de officieren te voorschijn kwamen en dat de Japansche vrouw, die met recht als de geduldigste, zachtmoedigste vrouw der wereld werd gehouden, plotseling luidkeels begon te schreien en te jammeren.

Er moest iets gebeuren, of het zonneland liep gevaar.

Daar gaf de mikado zijn bevel:

„Port Arthur moet vallen, en het leger zal dubbel versterkt worden.”

Te vergeefs trachtte generaal Nakamuro den mikado op het reusachtige en misschien vergeefsche offer opmerkzaam te maken en hem de ontzettende verliezen voor oogen te houden, die het zeshoofdig bedroegen van datgene, wat de tegenpartij had verloren!

„En wanneer het ook honderdduizend levens zou kosten, Port Arthur moet vallen!” was het antwoord van den mikado.

Het was den 26sten November des namiddags, toen de boodschap van den mikado den bevelvoerder van het Japansche leger — generaal Nogi — bereikte.

Opgewonden sprong hij op, en keek den generaal Saito, die de overbrenger van de boodschap was, met vertoornde blikken aan. Na secondenlang stilzwijgen antwoordde hij:

„Meld den mikado, dat wij — mijn troepen en ik — met genoeg zullen vallen om van onze verdere ellende verlost te zijn en dat zijne majesteit na ons met zijn krijgs- en staatsraden moet beproeven dit bolwerk van den dood te bestormen.”

Zonder een woord te zeggen maakte generaal Saito voor den overste zijn eeresaluut en verliet de tent.

Hij wist, dat het generaal Nogi met ieder woord, dat hij sprak, bittere waarheid was.

Toen hij door de legerafdeelingen ging en de afgemagerde, zieke soldaten zag, die in stomme vertwijfeling in de loopgraven lagen, zonder vuur bij nacht en zonder genoegzame kleeding en dekking, toen herinnerde hij zich de bittere waarheid van Nogi:

„Met vreugde sneuvelen om van onze bittere ellende bevrijd te worden.”

Hij betrad een der verkenningssposten en keek neer op de doodenvesting.

Een wijde sneeuwvlakte strekte zich voor hem uit.

Het valse schemerlicht der ondergaande zon maakte de sneeuw tot een kleurlooze, koudgrijze massa.

Hopeloos verlaten lag de hoogvlakte voor hen; als zwaar onder den indruk van het onheil dat over haar lag.

Duizenden donkere vlekken verhieven zich boven de sneeuw als zoovele zwarte grafsteenen.

De generaal keek door zijn kijker om te zien, wat die zwarte vlekken beteekenden en zag nu, dat het niets anders waren dan zwermen aasvogels.

Doodsche stilte heerschte in het rond.

Niets verried de nadering van menschen, die bereid waren, elkander wederzijds te vernietigen.

De gelaatstrekken van den Japanner teekenden heiligen ernst, toen hij dacht aan de duizenden, die daar door aasvogels werden verscheurd.

Hij scheurde zich los van al deze gedachten en verkende verder het terrein.

Op de hoogten lagen de onderling verbonden schansen der Russen. — Op den top het machtige, sterke,

alles beheerschende fort en verderop lag de haven en de stad Port Arthur.

Langen tijd keek generaal Saito naar dit schouwspel.

Hij wilde onderzoeken of het een anderen aanvoerder als generaal Nogi zou gelukken, het verlangen van den Mikado uit te voeren.

Na twee uren keerde hij naar de tent van den generaal terug.

Generaal Nogi was bezig de bevelen te geven.

Toen hij Saito zag binnentreden, wendde hij zich tot hem en sprak:

„Ge ziet, generaal, dat wij ons zoo spoedig mogelijk opmaken. Wenscht gij als toeschouwer te blijven en den Mikado uitvoerig te berichten?”

„Neen, generaal,” antwoordde Saito, „ik wensch met u en de overigen den dood in te gaan!”

„Banzai!” riep generaal Nogi uit en de officieren herhaalden het.

Vol zorg werden daarop de bevelen tot den geweldigen stormaanval uitgewerkt en toen van Port Arthur de avondklokken luidden, schaarden duizenden mannen zich tot hun laatsten gang in het kamp.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Een nacht van verschrikking.

Zachtkens — heel zachtkens klonken de avondklokken uit de stad over de wijde, onheilspellende sneeuwvlakte en in de harten der Japanners wekten zij de herinnering aan het klokkenfeest in hun vaderland, waar zij onder vroolijken jubel onder slingers van bloemen en vruchten door de straten trokken en met hunne vrouwen, zusters en bruiden heerlijke uren hadden doorgebracht.

Daar klinkt trompetgeschal — tromgeroffel — weg is de schoone droom — de compagnieën sluiten zich aaneen.

„Voorwaarts!” roepen de officieren en marcheeren over het wijde, wijde kerkhof; ieder gaat zijn weg naar het hem wachtende graf.

De aanval op de hoofdvesting van Port Arthur — den machtigen, 203 meter hoogen heuvel — is begonnen.

Nu richt zich de onzichtbare dood op en kijkt met een tevreden grijns en een hoonlach neer op de naderende slachtoffers.

Door de lucht suizelen de granaten en hun geluid klinkt als het zwaaien van den doodenzeis.

De bestormers komen slechts langzaam voorwaarts.

Elke voetbreedte wordt hun bemoeilijkt door de batterijen.

Aarde en lucht zijn door de opwarrelende sneeuw

als verbonden en uit deze witte wolken stormt de dood te voorschijn met uitgebreidelde kracht.

Onophoudelijk licht het over het groote slagveld.

En door al het angstige huilen dringt het „Banzai!” door als de gillende roep der wanhopigen.

Wat helpt de dappere stormloop?

Als een reuzengolf van den Oceaan stortten de massa's uit de vesting en de woede van die golf breekt op hen los en torent hoog op de stapels van dooden en stervenden.

Op de wallen werkt onophoudelijk het snelvuurgeschut en hun kogelhagel geeft een geluid als het fluitend, langgerekte lachen van duivels.

Zwarte rookwolken stijgen op boven schansen en tinnen en de doordringende reuk van het kruit verspreidt zich over het uitgestrekte slagveld.

Vragend kijken de eenvoudige soldaten hunne aanvoerders aan, als zij telkens weer opnieuw tot den aanval worden gecommandeerd.

„Banzai!” roepen de officieren.

„Banzai!” roepen duizenden hen na, die in de volgende minuten reeds als stomme, koude slachtoffers op het veld liggen.

Als een reusachtige, vuurspuwende berg licht het op de schansen, waar de dood hand aan hand gaat met de zich wanhopig verdedigende Russen.

Het sneeuwveld is verdwenen.

Zwart als de nacht blinkt de aarde ten hemel.

Uitgeput door wanhopige worsteling hopen de strijdenden op het haltsignaal. Hunne compagnieën zijn tot de helft saamgesmolten.

Tevergeefs!

De Mikado verlangt, dat Port Arthur valt en generaal Nogi moet dit bevel gehoorzamen; hij mag niet wijken, voordat hij zelf valt.

Ginds aan den horizon daagt de morgen.

De harten der strijdenden kloppen hoopvoller, doch duister en stom waren de blikken der soldaten over het grauwe slagveld.

Nieuwe regimenten trekken voorbij. Zij kijken nog frisch uit de oogen, weten nog niets van het vreeselijke, dat hun met angstige zekerheid wacht.

Krachtig klinkt hun marschschrede over den bevroren bodem, vroolijk schettert de muziek der regimentskapel; zachtjes neuriën de soldaten de melodie mede, tot de eerste granaat een breede voor schiet in hunne gelederen, met het eerste bloed der verscheurde ledematen de kleeren der nog levenden bezoedelt en weeklagen de lucht vervult.

„Voorwaarts, Banzai!” weerklinkt het nogmaals en voorwaarts snellen zij in stormloop.

De aarde dreunt onder hunne schreden.

„Banzai!” klinkt het. „Banzai, Banzai!”

Voorwaarts jagen zij, niet meer achtend op hun verwonde en stervende kameraden, den blik star gevestigd op het einddoel van hun marsch.

Steeds verder schrijden zij — steeds brandender wordt de begeerte om over den wal te komen en den sneeuwvitten heuvel te beklimmen.

Voorwaarts!

Banzai! Banzai!

Thans stormen de regimenten aan op de steile hoogten voor de schansen. — Trots wapperen de vaandels in de winterlucht.

Daar weerklinkt van den kop der schansen een trompetsignaal — de morgenwind brengt het over naar de stormloopers — korte — scherpe — harde tonen — een laatst, een brullend „Banzai!” volgt — dan een dolle, waanzinnige chaos. — — —

Toen lord Lister bij deze afschuwelijke scène was gekomen, kon hij een heelen tijd niet verder spreken.

Thans nog beefde hij bij de herinnering aan al die vreeselijke gebeurtenissen.

En Charly keek hem zwijgend aan en zijn oog bleef rusten op het litteken, dat als een roode streep was getrokken over het voorhoofd van zijn vriend.

Lister, die Charly's blik scheen te voelen, knikte slechts en sprak:

„Ja, Charly, die vreeselijke dag bracht mij het litteken, dat nog altijd brandt, zoodra ik terugdenk aan die vreeselijke gebeurtenissen, die haar hebben veroorzaakt.”

„Het was in den namiddag van dien afschuwelijken dag geworden,” vervolgde lord Lister.

„Onophoudelijk trekken nieuwe regimenten langs generaal Nogi en zijn staf.

Af en toe trachten eenige hooggeplaatste officieren, die niet bekend zijn met zijn doel, hem door bekendmaking met de reusachtige verliescijfers, te dwingen tot een haltbevel.

Zij kijken in zijn ijskoud gelaat, voelen den stalen blik van zijn oogen en trekken zich dan stom terug.

Een adjudant komt aanstormen en brengt de boodschap, dat de 203 meter hoge heuvel eindelijk is overschreden en de troepen thans de hoofdschansen gereed vinden om te bestormen.

Generaal Nogi wendde zich hierop tot de generaals Saito en Nakamuro en zei:

„Heeren, ik ruim twee bladzijden der wereldgeschiedenis voor uwe namen. — Voer gij de troepen aan voor den hoofdaanval.”

Dankend salueerden beiden en ijlden daarop heen om de regimenten in slagorde te stellen.

Dit geschiedde terstond.

„Voorwaarts!” klonk het en opnieuw trokken de bestormers op tegen de forten.

Merkwaardig zwak was plotseling het geschutvuur der Russen geworden, maar de generaals legden dit niet anders uit dan dat de vijand door een korte pauze zich wilde voorbereiden tegen den geweldigen, nieuwen aanval.

Langzaam waren meerdere compagnieën over de doodenbrug geschreden en maakten zich thans gereed, de schanswerken te beklimmen, toen de bestormers door een geweldigen luchtdruk ter aarde werden geworpen en minutenlang bewusteloos lagen.

Toen zij weer bij kwamen, moesten zij van onder aarde- en steenmassa's te voorschijn kruipen en toen zagen zij, dat het Glacis geheel verdwenen was.

Op de plaats, waar het eens had gestaan, was een groote, rookende kraterachtige diepte gekomen.

Boven van de schansen weerklonk een luid hoera en de muziek der militaire kapellen klonk luid op.

De vuurmijnen hadden hun vreeselijk werk verricht en de zoo vurig begeerde schansen gereed.

De manschappen waren niet verder te brengen.

Generaal Nogi snelde zelf van het eene regiment naar het andere om het persoonlijk tegen de Russen aan te voeren.

Tevergeefs!

Zelfs de officieren schaarden zich aan de zijde hunner manschappen.

En telkens hoorde generaal Nogi:

„Generaal, de helft van mijn bataljons dood — de andere helft uitgeput. Ik smeed u om een kleine rustpoos!”

Ten slotte begeeft generaal Nogi zich naar het zich in het leger bevindende keizerlijk garderegiment.

„Waar is de commandant van het regiment?” vroeg hij een jong officier, die bezig is, de manschappen te tellen en in orde op te stellen.

„Dood, generaal!”

„Wie heeft zijn bevel overgenomen?”

„Ik, generaal!”

„Gij? Een luitenant?”

„Ja, generaal, de laatste officier van mijn regiment.”

„Goed. Laat het regiment aantreden, ik zelf zal het nogmaals tegen den vijand aanvoeren!

„Voorwaarts!”

De jonge officier buigt en gaat naar zijn manschappen.

Generaal Nogi ziet hoe de officier midden tusschen hen gaat staan en hun toevoegt:

„Kinderen! Generaal Nogi beveelt ons, nog eens den aanval te wagen. De generaal zelf voert ons aan.

„Staat op, kinderen!

„Voorwaarts!”

Langzaam staan de lieden op en stellen zich op in compagnieën.

Generaal Nogi wordt boos over de slappe uitvoering zijner bevelen, snelt toe en roept met scherpe commando-stem:

„Voorwaarts, lieden! Haast u!”

Dan ziet hij, dat de manschappen zonder geweer aantreden en dat de wapens achter de compagnieën aan rotten staan.

Generaal Nogi meent te droomen.

Hij snelt naar den dichtstbijstaanden soldaat, een oud reserveman, grijpt hem bij den schouder en roept uit:

„Waar is je geweer? Wat wil je zonder wapen?”

De oude soldaat kijkt den generaal rustig aan.

Dan antwoordt hij, zonder de minste vrees te toonen:

„Sterven, generaal, en het wapen voor mijn broeders laten, die in eerlijker dood worden gevoerd dan wij.”

Generaal Nogi kijkt den moedigen spreker aan.

Hij wil zijn hand opheffen om hem te kastijden voor de woorden, die hij uitspreekt.

Dan hoort hij, hoe de kameraden van den ouden soldaat met diens woorden door een zacht „Banzai” instemmen.

De jonge officier, die voor het front staat, treedt voor den generaal en zegt:

„Excuseer, generaal, wanneer ik er Uwe Excellentie op attent maakt, dat ik, voordat ik gevolg gaf aan de roepstem om voor mijn vaderland de wapens op te nemen, in het Duitsche leger werd gevormd.”

„Wat wilt ge daarmee zeggen, luitenant?” vloog de generaal op, en zijn gelaat werd rood van woede.

„Generaal, mijne ervaring geef mij het recht te beweren, dat geen Europeesche oorlogstaktiek zou beproeven met ongedekte stormafdeelingen zulke sterke stellingen aan te vallen.”

De officier zweeg.

In ademlooze spanning luisterden alle manschappen van het regiment.

Het was ongehoord, dat de officier waagde, den oppersten bevelhebber terecht te wijzen.

Ieder verwachtte, dat de generaal hem zou laten doodschieten of voor den krijgsraad dagen.

Doch merkwaardig genoeg, geen van beide gebeurde. Generaal Nogi kwam een stap naderbij, keek den overmoedigen spreker met fonkelende oogen aan en zei:

„Gij heet?”

„Taniro.”

„Rang?”

„Eerste luitenant van het tweede bataljon van het keizerlijke garderegiment no. IV.”

„Weet gij, dat ge volgens onze oorlogsreglementen door uwe kritiek op een meerdere, den dood hebt verdiend?”

„Jawel, generaal.”

Zonder beven of vrees te toonen, klonk de stem van den officier, en zijn flinke, militaire houding veranderde geen duim.

De generaal zweeg even, alvorens hij opnieuw sprak: „Denkt ge luitenant Taniro, dat mij de kennis van uwe Europeesche oorlogs- en belegeringstechniek ontbreekt?”

„Nee, generaal, neen!”

„Welnu? Wat beduidt dan uwe kritiek op mijn persoon?”

„Het leven van Uwe Excellentie en dat van mijn kameraden te beschermen tegen een mij onbekend, doch aanwezig hooger bevel, opdat wij allen Z. Majesteit den Mikado beter van dienst kunnen zijn.”

„Mijnheer!” stoot Nogi opnieuw op; „Mijnheer! Gij vermeedert uwe beledigingen!”

„Generaal, ik ben bereid blij te sterven, wanneer ik door mijn dood zoowel Uwe Excellentie als duizenden dappere kameraden red.”

„Banzai!” klonk het uit de rijen der manschappen.

„Stil!” beval luitenant Taniro, en, hem gehoorzamen, hielden allen zich rustig.

Nu nam generaal Nogi opnieuw het woord. Hij wist, dat hij zich in een uiterst gevaarlijke positie bevond, daar het garde-regiment openlijk opstond tegen zijne leiding en alle linie-regimenten zouden volgen, als het hem niet gelukte dit regiment tot rust te brengen.

De generaal zei dus op koelen toon:

„Hoe weet mijnheer de luitenant dat ik een hooger bevel volg?”

Luitenant Taniro wees naar de vestingwerken en antwoordde:

„Generaal, de belegeringswerken daarginds, die de voortreffelijke kennis van Uwe Excellentie liet aanleggen, en die alleen goed zijn om de vesting te veroveren, zeggen mij door hun half-voltooid zijn, dat het bevel tot den stormaanval van Uwe Excellentie in tegenspraak is met den wil van Uwe Excellentie.”

„En wanneer dat zoo is doch ik alleen een hooger bevel heb te gehoorzamen, wat antwoordt ge daar dan op?”

Er kwam nu een buitengewone spanning op aller geelaat om het antwoord van Taniro te hooren.

Zonder een oogenblik te aarzelen, hernam deze:

„Mijn generaal bezit een sterker recht dan ik, en hetzelfde leven.”

„Neen mijnheer — het bevel van den keizer is mij heilig!” schreeuwde Nogi, die zich nauwelijks kon beheerschen.

„Mijn generaal, ook mij en mijne manschappen. Doch Zijne Majesteit zou dit bevel niet geven, wanneer Z. M. de verhoudingen kon beoordeelen, doordat ze hem op duidelijke wijze werden uitgelegd.”

„Wie zegt u, luitenant Taniro, dat dit niet geschiedde?”

„Het bevel van Z. M. den Mikado aan Uwe Excellentie om Port Arthur te bestormen!”

„Zwijg. Zijne Majesteit kent de moeilijkheden even goed als ik en gij. Wilt ge nu gehoorzamen, luitenant?”

„Ik gehoorzaam, generaal. Geef acht, mannen. — Schouder geweer! — Voorwaarts marsch!”

Nu zou de beslissing volgen.

Generaal Nogi overzag in koortsachtige opgewondenheid het garderegiment.

En er kwam een beslissing.

Zonder zich te bedenken staan de manschappen stil als een stevige lange muur. Niemand verlaat zijn plaats om zijn geweer te halen.

Generaal Nogi is buiten zichzelf door dit eerste teken van openlijk verzet en algemeene tuchteloosheid.

Daarna herhaalt hij zelf het bevel — eenmaal — tweemaal — te vergeefs! — het garderegiment weigert te gehoorzamen.

Zich niet meer kunnende bedwingen, schreeuwt hij:

„De Mikado beveelt!! — Gij, schurken, hebt mij te volgen!”

Hij trekt zijn sabel uit de scheede en slaat met den vlakken kant naar de dichtst bij hem staanden.

Zonder tegenweer, zonder zich af te wenden, blijven de getroffen en staan.

„Ik breng u allen voor den krijgsraad en laat het heele regiment fusileeren!”

De situatie was pijnlijk.

Sidderend kon de oude generaal zich met moeite staande houden, om eindelijk jammerklagend te eindigen met de woorden:

„Wilt gij mij, uw oude aanvoerder, alleen de verschansing laten bestormen?”

„Neen! Neen!” klonk het van alle kanten.

En toen het stil was geworden, riep luitenant Taniro uit:

„Generaal, wij zijn er trotsch op, onder uwe aanvoering te strijden, doch wij zijn verbitterd, wanneer wij met Uwe Excellentie onder de leiding van diplomaten en krijgswaarden van Z. M. den Mikado in een zeker verderf worden gejaagd!

Wij zijn menschen, en geen slachtvee!”

„Gij zijt mijn gevangene, luitenant Taniro,” antwoordde generaal Nogi, „ik eisch uwen sabel!”

Zwijgend gespte de jonge officier zijn wapen af en wilde het den generaal overhandigen, toen hij zich plotseling voelde teruggetrokken. Zijn manschappen hadden hun geweer gegrepen, vormd een kring om hem en hielden den als het ware versteenden generaal Nogi een lange rij blinkende bajonetten tegen.

Hulpbehoevend keek generaal Nogi om zich heen.

Een der hem vergezellende officieren, die eveneens bleek van schrik was, snelde naar den generaal en fluisterde:

„Generaal, geen onvoorzichtigheid of wij zijn allen verloren. Ieder der hier aanwezigen snelt het garde-regiment te hulp.”

Met tranen in de oogen wendde generaal Nogi zich af van het regiment en ging leunend op den arm van zijn adjudant weg.

Hij had de zwaarste nederlaag geleden, zwaarder dan wanneer de Russen hem van Port-Arthur hadden verdreven.

Op eenige passen van het regiment nam hij zijn kepi af, om zijn hoofd wat af te koelen. Het regiment vatte dit op als een groet.

Tromgeroffel weerklonk en de lange rijen presenteerden het geweer. Dit beeld stuitte zijn toorn en deed hem inzien dat de soldaten tot zulk een handelwijze waren gerechtigd.

In zijn ooren klonken de laatste woorden van luitenant Taniro nog na:

„Menschen — geen slachtvee!” — en hij herinnerde zich, hoe hij zelf den vorigen dag, toen generaal Saito het bevel van den Mikado had overgebracht, boos was geworden.

Groetend dankte hij voor het eerbewijs der garde, en een luid „Banzai” klonk hem na.

Een paar minuten later snelden uit zijn tent de adjudanten en brachten het leger het bevel:

„Stormaanval halt!”

DE RTIENDE HOOFDSTUK.

Mensch en soldaat zijn twee.

Uitgeput gingen de soldaten liggen om uit te rusten, en de officieren telden de niet teruggekeerden, die dood of stervend bij duizenden op het slagveld vóór de vesting lagen.

En in de ooren der stervenden zond de Keizer een laatsten groet.

Honderden stukken geschut wierpen een regen van kogels op het te vergeefs bestormde fort.

Generaal Nogi beproefde thans het laatste hem ten dienste staande wapen, de artillerie.

Hij wilde zijn doel bereiken. Port-Arthur of hij zelf moest vallen. Urenlang duurde de ontzettende beschieting.

Elk beschikbaar stuk moest ingrijpen, en na verloop van vier uren bleek het, dat de Russische artillerie van het op den 203 metes' hoogen heuvel gelegen fort tot zwijgen was gebracht.

Nauwelijks was Nogi zich bewust van den toestand of hij snelde opnieuw naar de legerplaats van het garde-regiment.

Op luitenant Taniro toeloopend, die hem in flinke militaire houding opwachtte, riep hij:

„Laat het regiment aantreden. Ik laat aan u de eer

om het fort te bestormen. De vijandelijke artillerie is tot zwijgen gebracht.”

„Ik dank u, generaal. Het regiment zal thans opnieuw het vertrouwen van Uwe Excellentie rechtvaardigen. — Geeft acht, mannen! Geweer in de hand, voorwaarts voor den stormaanval! Onze dappere artillerie heeft ons den weg naar de vijandelijke wallen vrijgemaakt.

Laten wij ons haasten om de glorierijke zonnevlag van Z. M. den Mikado op de verschansing van den vijand te planten. Voorwaarts, Banzai!”

Een duizendstemmig Banzai volgde. Spoedig was het regiment gereed voor den opmarsch en trok met wapperende banieren en vroolijke muziek opnieuw op voor den stormaanval.

Generaal Nogi geleidde het zelf tot aan de uiterste gevechtlijn. Daar bleef hij met zijn staf achter en riep het voor den stormaanval optrekkende regiment een laatst „Banzai!” na.

Vreeselijk verwoest zag het te bestormen fort er uit. Het geheele plateau was door de beschieting vernietigd en groote gaten spalkten in het van aarde ontbloote muurwerk.!

Zand- en steenmassa's waren in de loopgraven gevallen en hadden duizenden menschenlijken toegedekt.

De Russische vlaggen waren verdwenen, geen geschut werkte meer.

Toen Taniro dit alles zag kwam er een weemoedige trek op zijn gelaat. Hij moest aan de onnoodig opgeofferde makkers denken, die een voor hem nog steeds onopgehelderd bevel van generaal Nogi den zekeren dood hadden ingejaagd.

Als katten sprongen zijn manschappen over de verwoeste loopgraven. Op hetzelfde oogenblik staakte de Japansche artillerie het vuur, om haar eigen manschappen niet te treffen. Snel beklommen de soldaten het laatste deel der hoofdverschansing, om welker bezit sedert twee dagen werd gevochten.

Luitenant Taniro was een der eersten die den kop van den wal bereikten. Met een luid „Banzai” sprong hij in de vesting en plantte de bataillonsvlag in het stukgeschoten muurwerk.

Een daverend „Banzai” klonk tot hem op van de toesnellende troepen aan den voet van den heuvel. Zijn manschappen omringden de vlag en hem.

Zij verwachtten nog een aanval van de verborgen Russen.

Doch er gebeurde niets. Het fort was volkomen uitgestorven en verlaten.

Zelfs de zware stukken geschut waren weggesleept, en alleen de plaatsen, waar zij waren opgesteld, waren kenbaar door groote hoopen lijken.

Zij bestonden uit de dappere manschappen, die het geschut hadden bediend en waren gestorven op de plaats die de plicht voor hun keizer en vaderland hun had aangewezen.

Japansche pioniers, die nu aankwamen, begonnen het fort weer in verdedigingstoestand te brengen voor mogelijke aanvallen der Russen.

Nauwelijks hadden zij de eerste verschansingen gereed, toen door de verderaf gelegen forten Oost- en West-Kiwan het verloren fort onder vuur genomen werd.

Tegelijkertijd formeerden de Russische bataljons zich voor een stormaanval, om de belangrijke positie terug te krijgen.

Als een kolossale diepzeepoliep schoven ze van de rugzijde vooruit, om aan den voet van den heuvel op eens duizenden ledematen uit te steken.

Hun brullend hoerageroep overstemde het schelle Banzai der Japanners.

Een verbitterd gevecht ontstond hierna, waarbij de menschen elkaar als dieren verscheurden. De ontwapende soldaat gebruikte zelfs zijn handen en tanden als laatste verdedigingsmiddel.

Men vocht zonder pardon, zonder erbarmen werd de zwaargekwetste vertreden. De strijdenden leken in een bloeddilium te zijn. Hoe gruwelijker de tegenstander werd afgemaakt, hoe dierlijker de triomfkreet van den overwinnaar klonk.

Het Russische hoerageroep werd zwakker, naarmate het Banzai luider klonk.

De door generaal Nogi gezonden machinegeweren en snelvuurkanonnen werkten aanhoudend door, terwijl reserve-regimenten geregeld de opengevallen plaatsen aanvulden.

Honderd Japanners stonden tegenover één Rus.

Het duurde tien uren alvorens de laatste aanval met een laatste hoera den ver verwijderden keizer groette en zijn stervend lichaam op moeder aarde neerzeeg.

Er was nauwelijks plaats voor. — Doch op het verloren fort waaide zegevierend de zonnevlag van den Mikado.

Toen luitenant Taniro op den terugtocht de legerplaats van generaal Nogi passeerde, met zijn dapper regiment, riep deze hem bij zich en sprak:

„Ik wensch u geluk, luitenant Taniro, met de door u getoonde dapperheid en benoem u bij deze tot bevelhebber van uw uitmuntend aangevoerd regiment.”

Spoedig bracht een adjudant van den generaal hem het bericht:

„Zijne Excellentie verzoekt den overste bij hem te komen.”

„Kende je den dapperen soldaat persoonlijk?” vroeg Charly Brand vol geestdrift. In gedachten leefde hij de avontuurlijke verhalen van zijn vriend mee.

„Natuurlijk kende ik hem, en ofschoon hij hie vijand was, heb ik zijn moedige, eervolle en zeer menschelijke handelwijze begrepen en naar waarde geschat.

Ook in den oorlog zijn er klikspanen, voor wie niets verborgen blijft, en wier beroep het schijnt te zijn zelfs het grootste geheim aan het licht te brengen.

Daardoor ook wisten wij in het leger, dat luitenant Taniro in weerwil van zijn openlijke mouterij overste was geworden!

Doch mensch en soldaat zijn twee.

En ook ditmaal triomfeerde — de soldaat!”

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Op de borst het eerekruis, in het hart — den kogel.

Overste Taniro trad de linnen tent van generaal Nogi binnen en vond hem met eenige officieren van zijn staf aan een eenvoudig avondmaal zitten.

Er hing een dikke sigarettenrook in de eenvoudige tent en voor ieder der heeren stond een glaasje saki.

Toen de overste binnentrad stonden alle aanwezigen op behalve generaal Nogi, en stelden zich volgens militair gebruik aan hem voor.

Daarna wenkte generaal Nogi hem bij zich, reikte hem de hand en zei:

„Ik begroet u, overste Taniro, als gast in mijn tent. Moge u de gastvrijheid in mijn omgeving beter bevalen dan die, welke ik gistermiddag bij uw troepen kreeg te genieten.”

Overste Taniro boog en antwoordde:

„Generaal, het spijt mij, dat ik u geen betere ontvangst kon bereiden, daar de generaal zich niet, zooals bij mijn regiment gebruikelijk is, met een geschenk had aangemeld.

Nadat meneer de generaal echter zoo goed was zich dezen van oudsher gebruikelijken etikette-regel te herinneren van het keizerlijke garderegiment, en ons verrastte met het prachtige geschenk van eenige duizenden granaten voor de Russen, zal mijn regiment begeerig zijn de fout van gisteren goed te maken.”

„Weet ge, mijne heeren,” nam Nogi, zich tot de officieren wendend, weer het woord, „de doodenmarsch van dezen stormaanval is eene voor mij zeer pijnlijke aanklacht. Het was overste Taniro, die mij deed zien, tot hoever een aanvoerder heeft te gehoorzamen. En het is mij duidelijk geworden, dat hij, wanneer men hem geen lafheid of onwetendheid kan verwijten, het recht heeft het bevel van zijn meerdere niet op te volgen, wanneer hij door deze houding duizenden menschen het leven redt.

In elk geval maak ik er aanspraak op dat deze aanvoerder bereid is zijn manschappen te behouden tegen overgave van zijn eigen leven.

Taniro weigerde mij gehoorzaamheid en verbeurde volgens onze krijgswetten zijn leven. Ik had hetzelfde moeten doen, doch was niet genoeg held, om op deze gedachte te komen. Toen ik het wist, was het te laat. Overste Taniro heeft dit blad van roem bij ons allen voor.”

„Overste Taniro!”

„Generaal!”

„Als mensch vergeef ik u uwe houding, als soldaat is het mijn plicht u volgens de door ons allen heilig verklaarde krijgswetten te veroordeelen.

Ik wensch u een schooneren weg voor de toekomst dan die welken ik u moet aanwijzen. Ik verklaar u wegens mouterij en dienstweigering schuldig aan een misdaad die den dood verdient. Hebt ge iets tot uwe verdediging in te brengen?”

„Generaal, ik sterf in blijdschap, en ik weet dat ik rechtvaardig den dood inga. Mijn dood, die van een enkeling, is het vaderland, den Mikado en mijn makkers van meer nut dan de dood van duizenden, die ik door mijn misdaad beschermde.”

„Geef mij uw sabel, overste, en bereid u voor.”

Generaal Nogi deed een kleine zilveren klok klinken en een sterke wacht trad binnen.

Stilzwijgend legde overste Taniro zijn sabel op tafel en kuste zijn wapen. Daarna trad hij op den officier toe:

„Neem den overste in hechtenis, luitenant!” klonk het bevel van generaal Nogi tot den officier van de wacht.

Salueerend antwoordde deze:

„Generaal, tot uw dienst!”

„Mijneheeren,” richtte de generaal zich tot de aanwezigen, „wilt ge als getuigen het vonnis van overste Taniro onderteekenen.”

Stilzwijgend gehoorzaamden twee hoofdofficieren, Zorgvuldig nam de grijze generaal het schriftuur

terug, las het nog eens langzaam door en overhandigde het aan den officier van de wacht.

„Executie bij zonsopgang!” beval hij.

„Generaal, tot uw dienst!” luidde het antwoord van den officier van de wacht.

De soldaten namen Taniro in hun midden, de officier groette, den sabel omlaag houdend, den generaal, en commandeerde kortaf:

„Marsch!” waarna de kleine stoet in regelmatigen pas de ernstig staan blijvende mannen verliet.

Generaal Nogi evenwel wendde zich tot zijn officieren met de woorden:

„Mijne heeren! Eere aan de nagedachtenis van overste Taniro. Het was een blind toeval, dat het niet mijn doodvonnis was. Misschien ware het beter geweest.”

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

De spion.

Generaal Stössel bevond zich met zijn onderbevelhebbers bijeen op een nachtelijke conferentie na dezen voor de Russische wapens zoo noodlottigen dag.

Ook kapitein Ryerson en luitenant Wood waren er heen gegaan en wel met een hun tot nu toe onbekend doel.

„Mijne heeren,” sprak Stössel, „wanneer de vijand niet in staat was, naar aanleiding der ontvangen berichten omtrent het naderen van de machtige vloot van Z. M. den Tsaar, deze te beantwoorden met den val van Port-Arthur en in een tweedaagsch verbitterd gevecht een geheel legercorps moest offeren, om een enkel van onze sterke forten te veroveren, dan mijne heeren, mogen wij de hoop koesteren, dat de Keizer van Japan zijn geheele leger moet opofferen alvorens het hem gelukt, ons met zijn laatste regimenten in de lucht te laten vliegen.

Mijne heeren, ik verzoek u een aanvalcorps te formeeren, dat morgenavond zal beproeven den vijand in de door hem veroverde stelling aan te vallen en de eventueel aangelegde opstelplaatsen voor het zware geschut te verwoesten.

Om deze onderneming met succes uit te voeren, wensch ik te worden ingelicht omtrent de sterkte van de zich in de stelling bevindende vijandelijke regimenten en den aard van hun verdedigingswerken.

Wie uwer wil deze taak op zich nemen en voelt zich hiervoor volkomen berekend?”

Geen der officieren meldde zich aan, toen luitenant Wood uit den achtergrond opdook.

Verbaasd keken allen naar hem.

„Bravo!” riep Stössel, „bravo voor den dapperen! Wanneer denkt ge de gevaarlijke opdracht uit te voeren?”

„Dadelijk, generaal. Alleen de noodige verkleeding.”

„Kent gij Japansch — — —”

„Volkomen!”

Op militaire wijze groetend, hield de generaal zijn rechterhand aan zijn hoofddekseel en maakte een buiging. Alle officieren deden hetzelfde.

Nu richtte generaal Stössel zich tot kapitein Ryerson en zei:

„Ik ben zoo vrij geweest u voor deze avond-conferentie uit te noodigen.”

„Ik voldeed er gaarne aan, generaal!”

„Ik wou u gaarne eens spreken over uwen overtocht met de „Alaska.”

„Heel goed, generaal.”

„Wanneer hoopt ge klaar te zijn voor de terugreis met de „Alaska”?”

„Over twee dagen, Sir,” antwoordde Ryerson.

„Goed. Ik zal het schip laten escorteeren, opdat het veilig door de Japansche kruisers heenkomt. Ik vrees, dat het een moeilijke onderneming zal worden, dat de Japanners stellig gezworen zullen hebben uw

schip te doen vergaan. Doch in weerwil hiervan, het moet gelukken!

De „Alaska” is tijdelijk onze hulp en ik verwacht dat het u mogelijk zal zijn mijn berichten over te brengen naar de Russische Oostzeevloot.”

„Ik hoop het beste en strijd met al mijn energie voor mijn succes.”

„Welken koers denkt gij te nemen, kapitein?”

„Naar Shanghai. Daar heeft mijn maatschappij aanzienlijke kolenstapelplaatsen, die voor orders der Russische regeering zijn aangelegd.

Ik heb opdracht van daar met een rij gecharterde stoomschepen ter hoogte van Saigon op de Russische vloot te wachten en deze van kolen te voorzien.”

„Des te meer is het mijn plicht er toe bij te dragen dat de „Alaska” haar doel bereikt. Ik heb een goed plan ontworpen, kapitein, dat ik u zal mededeelen.

Ik heb in de haven eenige beschadigde torpedover-

nielers liggen, waarvan de machines echter intact zijn. Ik zal deze booten op den avond van uw vertrek op de Japansche vloot afzenden met opdracht, zooveel mogelijk vijandelijke schepen naar het noorden te lokken, zoodat de aandacht van uw zuidelijken koers wordt afgeleid.

Eén torpedojager zal met u meegaan om te beproeven in Tischen te landen, om mijne berichten voor Z. M. den Tsaar aan den Russischen consul ter plaatse te overhandigen. Ik hoop stellig, dat dit plan gelukt.”

„Zeker, generaal.” — —

„In wat voor gevaren heb je je begeven!” viel Charly Brand den verteller in de rede. „Ik zou het nooit hebben gewaagd!”

Lord Lister glimlachte en antwoordde: „Dat ligt nu eenmaal in mijn natuur, Charly, wagen en overwinnen. Doch luister nu verder!”

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

In de legerplaats van den vijand.

Het was tien uur in den avond.

De Russische regimenten hadden taptoe geblazen, toen twee personen te voorschijn traden op een der redouten van het Er-Lung-Schanfort.

De soldaat greep naar zijn geweer.

Hij had duidelijk in een der uniformen der naderenden den Japanschen militair herkend.

„Wapens neder!” klonk het hen nu in het Russisch in het oor, en toen werd hem toegevoegd:

„Geheim patrouille van den commandant!”

Een hooggeplaatst Russisch officier trad thans op den soldaat toe en toonde hem een door generaal Stössel onderteekend document.

Nauwelijks had de schildwacht het doorgelezen, toen de in Japansche uniform gekleede persoon zachtjes zeide:

„Vaarwel, officier”, en als een kat van de steile verschansing afgleed.

„Vaarwel!” riep de officier hem na, boog zich over

de borstwering en beproefde de in de diepte glijdende schaduw met de oogen te volgen.

Maar tevergeefs.

Hij hoorde slechts het rollen van een paar losgeraakte steenen.

Plotseling schitterde de breede straal van een zoeklicht, dat van fort Ostikwan werd afgezonden.

Er werd alarm geblazen en er ontstond eenige opschudding in het fort, totdat men had aangenomen, dat misschien een Chineesche koelie stil het fort had verlaten.

Aan de wacht, die de ware toedracht wist, werd absoluut zwijgen opgelegd.

Het lag in het plan van luitenant Wood bij de voorposten als vervolgd Japansch gevangene door te gaan.

Dit gelukte volkomen.

Hij dischte bij den wachthebbenden officier een fantastisch verhaal op en bereikte na een moeievollen tocht de tent van generaal Nogi.

Ook hier werd Wood voor een kameraad gehouden.

En toen nu de officier verscheen en de soldaten groette, overhandigde hij ieder van hen een afschrift van een bevel en ontsloeg de lieden.

Eén man bleef er over, die geen bevel had gekregen.

De officier was verbaasd en werd ongerust. Waar kwam die overtollige man vandaan?

Hij wist er geen verklaring van te geven, riep de wacht en vroeg den binnenkomenden onderofficier hoeveel lieden hij gezonden had.

„Zeven-en-veertig man,” luidde het antwoord.

„Nee,” antwoordde de officier, „er zijn hier 48 in de tent geweest.”

Plotseling meldde zich de schildwacht aan.

„Wat hebt gij te zeggen,” vroeg de officier.

„Ik meld onderdanig, dat er reeds een man in de tent wachtte, toen de afdeeling aankwam. Het was een gewoon soldaat.”

„Wat zei hij, toen hij hier binnenkwam?”

„Hij bracht een boodschap voor den generaal.”

„Er is geen boodschap ontvangen.”

„Herkent gij de lieden, die ge hebt gezonden, onderofficier?”

„Ja, luitenant.”

„Goed, neem onmiddellijk een andere 47 man, zend ze naar ieder regiment en laat ze vragen of het bevelschrift van generaal Nogi is afgegeven.”

„In orde luitenant.”

Na een uur kwam het bericht, dat ieder regiment het had ontvangen.

De officier begreep niets van de geheimzinnige verschijning van den onbekenden man.

„Wat een ellendige nacht,” mompelde hij met een vloek en wierp zich onrustig op zijn legerstede heen en weer.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Een verijdolde bestorming.

Luitenant Wood, of, Charly, als je het liever hoort, Lord Lister, had het bevel van den adjudant ontvangen.

Hij was de geheimzinnige onbekende in de tent geweest.

Toen de adjudant hem het kostbare document gaf, sprak hij:

„Keizerlijk garde-regiment No. III”.

Daarop was hij heen gegaan.

Nauwelijks had hij een veilige plaats in een der vele loopgraven bereikt of hij schreef haastig het bevel woord voor woord af.

Daarop spoedde hij zich naar het regiment. De adjudant, zoowel als generaal Nogi, hadden nog een andere fout begaan. De generaal had vergeten een anderen commandant te benoemen in plaats van den ter dood veroordeelden overste Taniro.

Toen Wood naar den commandant vroeg en mededeelde, dat hij een bevel van generaal Nogi had over te brengen, voerden eenige soldaten hem naar de plaats waar overste Taniro gevangen zat.

Hij toonde den schildwacht het bevel van den generaal.

Bij het zwakke licht van een olielamp zag hij overste Taniro zitten.

Nu stond Wood tegenover hem.

Langzaam richtte de overste zijn hoofd op en keek hem aan.

Bewegingloos stond Wood daar en overhandigde het bevelschrift. Deze beschouwde niet het papier, maar Wood. Moeilijk uitte hij daarop de navolgende woorden:

„Edward, zijt gij het?”

„Ja, ik ben het!”

„En hoe komt gij hier?”

„Misschien kom ik hier door een hoogere beschikking, om u te helpen.”

„Mij helpen? Hoe kunt gij dat? Weet gij, dat ik morgen bij het opgaan der zon ter dood zal gebracht worden?”

„Ja, ik weet het.

„Gij hebt getoond een held te zijn. Ik zal u redden wanneer gij dat wilt.”

„Dat is onmogelijk. Zelfs wanneer ik kon, zou ik niet ontvluchten. Dat verbiedt mijn eef.”

„Nee, Taniro. Te Londen waart ge mijn vriend en daar leerdet ge mij andere opvattingen over eergevoel.

Nu wil het toeval, dat ik u wedervind en doe u de vraag: „Voelt ge geen roeping meer om uw vaderland te dienen?”

„Weet je, Taniro,” vervolgde Wood, „alles wat je bent, is niets meer waard als je bent gestorven.”

„En hoe wil je mijn vlucht mogelijk maken?”

„Daar, door den achterwand van je tent.”

„Goed, ik volg je.”

Wood haalde een scherp dolkmes te voorschijn en sneed de boeien van den overste door.

Hij ging nu naar de wachtposten en de overste hoorde hem zeggen:

„Hebt ge vuur voor mijn sigaret?”

Eenige oogenblikken later stond Wood weer voor hem en sprak:

„Volg mij, alsof ik je ordonnance was. Ga dadelijk naar het Ostkiwanfort!”

Zonder te worden aangehouden kwamen zij uit het leger.

Nu hadden zij den laatsten wachtpost achter zich. Wood leidde zijn vriend door alle hindernissen.

„Je bent gered, Taniro! Nu de schans op!”

In enkele minuten waren beiden boven op de borstwering en werden door den zelfden officier ontvangen, die Wood den vorigen avond had geleid.

„Goeden morgen, Sir,” sprak hij.

„Goeden morgen, overste!”

„Wij waren reeds bezorgd!”

„Dank u, overste! Breng mij alstublieft dadelijk naar den generaal!”

„Wie is die hier?”

„Mag ik hem even voorstellen? Overste Taniro van de keizerlijke garde!”

„Aangenaam, overste!”

Plotseling weerklonken hoefslagen door de morgenlucht.

„Generaal Stössel komt!” hoorde Lfd Lister den officier zeggen.

Verbaasd bekeek de Russische bevelhebber het hem overhandigde belegeringsplan van generaal Nogi.

Hij kon zich thans een nauwkeurige voorstelling maken van de toekomstplannen, sterkte en situatie van het Japansche leger.

Verwonderd reikte hij Wood de hand en vroeg, waarmee hij hem bedanken kon.

Toen keek Wood hem aan en zeide:

„Ik verzoek u, generaal, mijn vriend Taniro toe te staan mij op de „Alaska” te begeleiden; hij wenscht naar Amerika te vertrekken.”

„Wie is overste Taniro?”

„Een Japansche overste. Hij was ter dood veroordeeld, omdat hij den moed had generaal Nogi niet te gehoorzamen.”

„Dat is geen goede aanbeveling voor uw vriend. En hebt ge hem bevrijd?”

„Ja, dat deed ik.”

„Dat is een echte Raffles-streek!”

„Ja, dat is het,” antwoordde luitenant Wood (alias Raffles) met luider stemme.

„Jammer,” zeide generaal Stössel, „ik wou, dat ik meer zulke mannen in mijn dienst had. Ik geloof, dat ge er wel toe in staat zoudt zijn, uw vijand alle helden te ontnemen.”

„Dat kan mogelijk zijn,” antwoordde Wood.

Zij reikten elkaar nogmaals de hand en voordat de mist verdwenen was, was de „Alaska” door de blokade-lijn gekomen en bevond zich in volle zee.

Daarmede eindigde John Raffles zijn verhaal, terwijl Charly hem nadenkend aankeek en zeide:

„Uit jou was zeker een groot veldheer gegroeid.”

„Ach,” lachte Raffles, „grootte mannen onderscheiden zich door niets van anderen!”

De volgende aflevering (No. 60) bevat:

„De Prins van Georgië”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,

voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

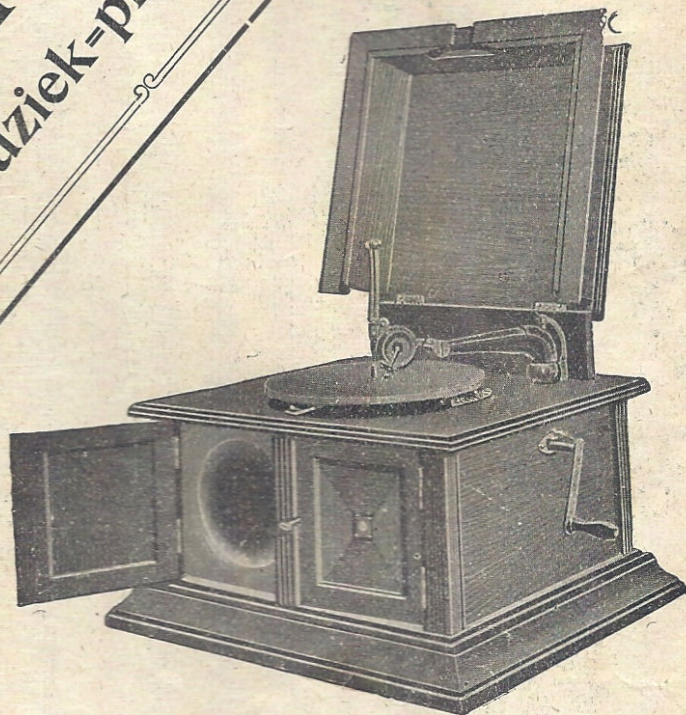
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor *Gramophones*
en *Records*

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek=platen en Gramophones

Muziek en Zang !
brengen
Vreugde in uw Huis

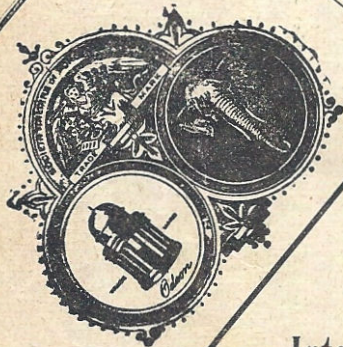

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German,
[Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new rôle every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard,

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister,
genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch
enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.